Влада – Радам!

Голос України

Газета Верховної Ради України

◆ № 33 (533) ◆ Субота, 20 лютого 1993 року ◆ Ціна 5 крб.

Читайте в номері

«Мораторій» — слово донбасівське. А може, і галицьке?...

3 Нотатки після поїздки Президента на Донбас

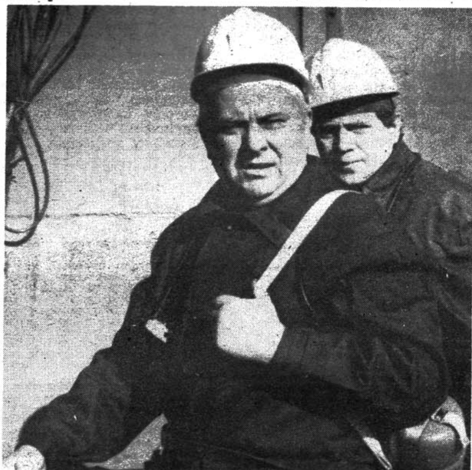

Фото Василя ПИЛИП'ЮКА.

РАЗОМ НАШ ГОЛОС БУДЕ ВАГОМІШИЙ

Шляхи пожвавлення відносин між Польщею та Україною, економічна співпраця двох країн, стан національних меншостей по обох сторонах кордону — основні теми, які обговорюються на польсько-українській конференції «Нові заклики — нова відповідальність» у Кракові.

У роботі цього авторитетного зібрання бере участь представницька делегація України у складі голови постійної Комісії Верховної Ради у закордонних справах Дмитра Павличка, народних депутатів — Олександра Барабаша, Михайла Гориня, Ігоря Гриніва, Михайла Швайки, заступника міністра закордонних справ Бориса Тарасюка, представника Президента у Києві Івана Салія, посла нашої держави в Польщі Геннадія Удовенка, інших державних та громадських діячів.

На адресу форуму надійшли привітання від глав урядів двох країн — Ханни Сухоцької та Леоніда Кучми.

Ще до початку зібрання відбулася зустріч українських учасників конференції з керуючим Радою Міністрів Польщі Яном Марією Рокітою. Він заявив, що минула спільна історія польсько-українських відносин не є для них тягарем. За словами пана Рокіти, його країна поділиться з Україною досвідом економічних реформ. Він також заявив, що Польща не відчуває ядерної загрози з боку України і вважає проблеми ядерної зброї внутрішнім питанням нашої країни. Для поляків важливо, що Україна прагне бути без'ядерною державою. На думку Я. Рокіти наші країни мають спільно будувати шляхи до нової Європи та брати участь у європейській інтеграції.

На відкритті конференції з вітальним словом до учасників форуму звернулися директор Міжнародного центру розвитку демократії Богдан Кліх, президент міста Кракова Юзеф Ляссота, посол України в Польщі Геннадій Удовенко. На першому пленарному засіданні виступили голова Комісії у закордонних справах сенату Польщі Едвард Венде та голова постійної Комісії у закордонних справах українського парламенту Дмитро Павличко, які змалювали стан взаємин двох країн з польської і української перспективи.

Тарас ПЕТРІВ, спеціальний кореспондент «Голосу України».

Краків.

Експрес-інформація

БЕЗ АМБІЦІЙ НЕ ОБІЙШЛОСЯ

У посольстві України в Росії відбулася зустріч керівників парламентських фракцій, народних депутатів України та РФ. Йшлося про взаємодію Верховних Рад у налагодженні нормальних економічних і політичних взаємовідносин двох країн. З української сторони в розмові брали участь депутати А. Матвієнко, О. Воробйов, В. Філенко та інші парламентарії. Російську сторону представляли С. Ковальов, І. Рибкін, В. Новиков та С. Бабурін. Останній, до слова, був у «своєму стилі», заявивши про необхідність переглянути існуючі кордони.

В МАКІЇВЦІ ГОТУЮТЬСЯ

Макіївка, 19 лютого. Рада представників незалежних профспілок України взяла на себе координацію передстрайкового стану в Макіївці. 19 лютого відбулася зустріч ініціативної групи з головою профспілок гірників по відпрацюванню спільних дій в разі шахтарського страйку.

Рада представників НПГ звернулась із проханням до міської Ради народних депутатів дозволити провести 26 лютого загальноміський мітинг.

Шахтарі розраховують на підтримку металургів, коксохіміків, усіх жителів Макіївки.

КОМПЕНСАЦІЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯМ

Кабінет міністрів України розпорядився виплачувати з 1 січня 1993 року військовослужбовцям (крім військовослужбовців строкової служби), особам рядового і начальницького складу, яким видача продовольства за рахунок держави не провадиться, грошову компенсацію замість продовольчого пайка у розмірі 350 карбованців на добу.

В ПРОТИСТОЯННІ ПЕРЕМОЖЦІВ НЕ БУДЕ

Страйк сьогодні — прямий шлях у безодню, шлях до соціального напруження не тільки на електротранспорті, а й у місті Києві.

Про це йдеться в Зверненні, прийнятому на екстреному засіданні з приводу страйку електротранспортників Києва, яке провела президія Центрального комітету профспілки працівників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств України.

Президія Центрального комітету профспілки закликає профспілкові організації, всіх працівників міського транспорту проявити у складних умовах зваженість і стриманість, не вести економіку України до ще більших злиднів. Кожен працівник електротранспорту повинен пам'ятати, що в цьому протистоянні переможців не буде, а тільки ще більше постраждає й так вкрай знедолене населення міста.

* * *

Електротранспортники Києва, як кажуть водії, «злили воду» і продовжують стояти. Однак учора вийшли на лінію трамваї депо імені Красіна та Леніна й незначна кількість машин трьох тролейбусних парків. У години пік на маршрутах, паралельних тролейбусним, курсують різнокаліберні відомчі автобуси, ця справа налагодилася вже на другий день страйку, зникли величезні натовпи на зупинках. Втім, і досі багатьом киянам доводиться покладатися на власні ноги. Це на руку таксистам-приватникам — за будь-який короткий проїзд менше тисячі вони не беруть.

Своє ставлення до страйку висловили представники 22-х галузевих профспілок, київська організація Руху. Лейтмотив цих заяв: ваші вимоги справедливі, але ваші методи нецивілізовані. Рух, зокрема, закликав страйкуючих вийти на роботу — за умови, якщо проти них не буде репресій.

Цікаве повідомлення ми отримали з Чернівців, де недавно теж страйкували тролейбусники, що завдало значних збитків горожанам. Отож міськдержадміністрація дозволила чернівчанам 1 березня користуватися тролейбусами безплатно.

КАБІНЕТ міністрів України призначив Возіанова Віталія Федоровича директором Українського національного інформаційного агентства, увільнивши його від обов'язків першого заступника директора цього агентства.

СПІЛКА комуністів Криму, севастопольська і сакська організації Соціалістичної партії України оголосили про створення політичного блоку «Єдність» з метою активізації руху за відродження СРСР. Першими кроками в цьому напрямі, на їх думку, мають стати підписання Україною статуту СНД, скасування заборони компартії, легалізація її діяльності. У заяві говориться також про те, що блок добиватиметься в інтересах трудящих прийняття закону про заборону спекуляції в будь-яких її проявах. У ній висловлено протест проти створення «антиімперського», антикомуністичного блоку.

ВІЗИТ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРА УКРАЇНИ

Прем'єр-міністр України Леонід Кучма відбув учора з тижневим візитом до Узбекистану, Киргизстану, Казахстану і Туркменії. У ході наступних зустрічей з керівниками цих республік планується обговорити питання, які стосуються співробітництва в галузі міжнародних пасажиро- і вантажоперевезень, транспорту, фінансових відносин, поставок в Україну нафти з Казахстану і газу з Туркменії з будівництвом у відповідь там українською стороною народногосподарських об'єктів, спільного освоєння космічного простору, використання космодрому Байконур та ряду інших напрямів. Намічено підписання відповідних міжурядових угод.

У складі делегації України, очолюваної Прем'єр-міністром, — також віце-прем'єр-міністри Володимир Дем'янов і Василь Євтухов, міністри Іван Герц, Орест Климпуш, Олег Проживальський, Юрій Сербін, голови держкомітетів Михайло Ковалко, Анатолій Мінченко, Григорій Никитенко, голова Комітету Юрій Олененко, народні депутати України — Голова Верховної Ради Республіки Крим Микола Багров і Борис Олійник.

— Парламентська хроніка —

ЧУЄШ, БАТЬКУ?

Вечірнє засідання 18 лютого

Депутат О. Чернявський, звертаючись до віце-прем'єр-міністра України з питань агропромислового комплексу Володимира Дем'янова, закликав бути для селян не вітчимом, а батьком рідним.

— Чуєш, батьку? — запитував легендарний Остап під тортурами.

— Чую, синку! — відповів Тарас Бульба, та допомогти не зміг...

Подібна ситуація сьогодні склалася в агропромисловому комплексі. Не можна сказати, що новий віце-прем'єр-міністр не знає проблем села, не прислухається до депутатів-аграрників. І все ж сьогодні стільки нав'язалося гордієвих вузлів, що одним ударом їх не розрубаєш, одним фронтальним силовим прийомом не вирішиш проблему пального, мінеральних та органічних добрив, насіннєвого фонду. Та й це не головне, зазначав на сесії народний депутат Сергій Тимчук. Головне сьогодні — питання оподаткування села.

Брак грошей сьогодні на першому плані. Нема грошей — нема можливості проводити селянським господарствам самостійну економічну політику. У своїй доповіді В. Дем'янов змалював доволі привабливу картину розв'язання наболілих проблем. З неї випливає, що весняно-польові роботи Україна все ж проведе успішно. Але насторожує, що в тих пунктах, які потребували серйозного аналізу і економічного обгрунтування, він обмежився загальниками на кшталт: «Вірю!», «Переконаний». Депутати не повірили і влаштували віце-прем'єр-міністрові України добру «баню», з урахуванням якої можна сказати: незважаючи на те, що ніякого рішення сесія не прийняла, все ж робота парламентаріїв була конструктивна. Ясно, що депутати-аграрники дуже пильно спостерігають за всіма кроками нового уряду. І хоч висловили багато вимог, але водночас з розумінням поставилися до заяви віце-прем'єр-міністра Віктора Пинзеника, що новий уряд на жодні поступки не піде й не допустить нового витка інфляції. Всім зрозуміло, що сьогодні, у принципі, можливо кинути на село нові гроші, але вони можуть бути тільки цифрами, намальованими в повітрі.

Становище, про що й говорили на сесії, справді дуже тривожне. На півдні, в Криму вже розпочали весняно-польові роботи, а Кабінет міністрів не гарантує забезпечення товаровиробників АПК паливно-мастильними матеріалами, засобами захисту рослин та іншими матеріально-технічними ресурсами. Йдеться знову про кредити, кредитні лінії, пільги. Загроза фінансової кабали реальна. І залишається тільки закінчити оці нотатки досить гірким і, на жаль, риторичним запитанням, яке неодноразово звучало на пленарному засіданні: «Як же так трапилося, що виробники сьогодні належать до найбіднішого, найзлиденнішого прошарку населення України?»

Наталя ДЗЮБЕНКО.

— Інтерв'ю в кулуарах —

Коли на розгляд парламенту була винесена інформація Кабінету міністрів про підготовку до весняних польових робіт, я зустрів колишнього голову одного з передових полтавських колгоспів народного депутата Василя СТЕПЕНКА. Нещодавно хлібороби села Калашники знову проголосували за те, щоб він очолив господарство — тепер вже колективне сільгосппідприємство.

— Сьогодні проблем на селі — непочатий край, — каже Василь Іванович. — А серед тих, що стосуються підготовки до весни, я б виділив дві найголовніші. Перша — забезпечення нафтопродуктами. Це всім пече. У нашому господарстві для проведення весняних польових робіт за мінімальними розрахунками потрібно 300 тонн пального. А маємо лише 15 тонн. Якщо буде рання весна — катастрофа. Не посіємо вчасно. Уряд дуже запізнився з вирішенням цього питання. Тепер має вжити найрішучіших заходів, щоб негайно виправити становище.

— Друга проблема — фінансова. Як її вирішувати, варто уважно розібратися. Наприклад, наше господарство — м'ясомолочне. Вирощуємо свиней, маємо молочну ферму. Так-от, на виробництво одного кілограма м'яса лише пального витрачаємо нині на 346 карбованців. А на один літр молока — 36 карбованців. Як же після всіх інших цінових накруток ця продукція буде дешевою? І хто буде її з ентузіазмом виробляти собі на збиток?

* * *

При обговоренні хліборобських проблем на засіданні парламенту були присутні представники Президента з багатьох сільських районів. Запитую главу адміністрації Миронівського району Київської області Г. ГЕЙЧЕНКА: яке його враження від інформації уряду про підготовку до весняних польових робіт.

— Якщо уряд сам був неспроможний вчасно вирішити питання про забезпечення села пальним для посівної, він мав би раніше розв'язати руки господарствам, дати їм дозвіл, ліцензії на бартер, і в багатьох випадках не було б проблем. Скажімо, в наших колгоспах є цукор, який можна обміняти на нафтопродукти. В інших областях — пшениця, олія тощо. А так, як мовиться, і сам не гам, і тобі не дам.

Уряд знову наполягає на держзамовленні щодо хліба, м'яса, молока. Але з свого боку не гарантує трудівникам села забезпечення технікою, добривами, іншими матеріальними ресурсами. Як відомо, у промисловості сьогодні, щоб одержати якусь продукцію, треба здійснити її попередню оплату. А з селянами й досі не розрахувалися й за торішні борги — продані державі молоко, м'ясо. Де ж справедливість, паритет?

Аргументи, проти яких важко щось заперечити.

Володимир ЧЕРКАС.

У ПОСТІЙНИХ КОМІСІЯХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Комісія з питань оборони та державної безпеки на черговому засіданні розглянула питання про Війська оборони повітряного простору, які утворені Указом Президента України від 28 січня цього року шляхом об'єднання військово-повітряних сил та протиповітряної оборони. Йшлося, зокрема, про розбіжності та неузгодженості цього указу з концепцією оборони та будівництва Збройних Сил.

Вирішено рекомендувати Президентові зупинити дію зазначеного указу та заслухати на пленарному засіданні інформації міністра оборони Костянтина Морозова та міністра машинобудування, військово-промислового комплексу та конверсії Віктора Антонова про стан виконання положень і вимог чинного законодавства щодо підтримання боєготовності Збройних Сил.

Відбулося також засідання **Комісії у закордонних справах.** Народні депутати заслухали інформацію Кабінету міністрів та Міністерства внутрішніх справ України про підготовку посвідчень та закордонних паспортів громадянина України у відповідності з загальноприйнятими у світовій практиці вимогами, про стан роботи над законопроектами про порядок виїзду і в'їзду в Україну.

Народні депутати Іван Мусієнко та Генріх Алтунян виступили з повідомленнями про участь у семінарі Північно-Атлантичної Асамблеї «НБСЄ та європейська безпека», що відбувся 10—12 лютого у Брюсселі. Було висловлено пропозиції, спрямовані на підвищення ефективності участі українських делегацій у подібних міжнародних зустрічах.

На засіданні **Комісії у питаннях екології та раціонального природокористування** йшлося про законопроект щодо вилучення і надання земельних ділянок для несільськогосподарських потреб. Депутати дійшли висновку: діючий нині порядок недосконалий, що призводить до розбазарювання землі і її ресурсів. Було запропоновано запросити до участі у подальшій підготовці законопроекту депутатів Комісії з питань агропромислового комплексу.

Прес-центр Верховної Ради України.

У ЦЕНТРАЛЬНІЙ ВИБОРЧІЙ КОМІСІЇ ПО ВИБОРАХ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ УКРАЇНИ

Центральна виборча комісія прийняла постанову про проведення повторних виборів народних депутатів України замість вибулих по виборчих округах, у яких вибори народних депутатів 22 листопада та 6 грудня 1992 року визнані такими, що не відбулися, або не було обрано народного депутата.

Вибори призначено на неділю 25 квітня 1993 року у 15 виборчих округах, зокрема:

Залізничному № 7, Подільському № 13, Троєщинському № 19, м. Київ;

Верхньодніпровському № 101, Широківському № 107, Дніпропетровська область;

Виноградівському № 170, Закарпатська область;

Залізничному № 196, Івано-Франківська область;

Броварському № 210, Київська область;

Корабельному № 284, Миколаївська область;

Малиновському № 297, Болградському № 308, Одеська область;

Кременчуцькому — Автозаводському № 320, Кременчуцькому — Крюківському № 321, Полтавська область;

Жовтневому № 368, Харківська область;

Скадовському № 402, Херсонська область.

Вибори доручено провести окружним і дільничним виборчим комісіям у попередньому складі, а при необхідності (де вибули окремі члени комісії) відповідним Радам народних депутатів доукомплектувати їх іншими представниками.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про Командуючого Військово-Повітряними Силами України

У зв'язку з об'єднанням Військово-Повітряних Сил та Військ протиповітряної оборони в єдиний вид Збройних Сил України — Військово-Повітряні Сили України **постановляю:**

1. Призначити генерал-лейтенанта АНТОНЦЯ Володимира Михайловича Командуючим Військово-Повітряними Силами України.

2. Звільнити генерал-лейтенанта авіації ВАСИЛЬЄВА Валерія Опанасовича від обов'язків Командуючого Військово-Повітряними Силами України.

3. Звільнити генерал-лейтенанта ЛОПАТІНА Михайла Олексійовича від обов'язків Командуючого Військами протиповітряної оборони України.

4. Указ довести до відома військових частин, установ та оголосити особовому складу.

Президент України Л. КРАВЧУК.

м. Київ, 28 січня 1993 року.

РОЗПОРЯДЖЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про грубі порушення законодавства Представником Президента України у Переяслав-Хмельницькому районі Київської області

Представник Президента України у Переяслав-Хмельницькому районі Київської області ГРИГОРЕНКО Василь Миколайович на порушення ст. 3 Закону України «Про Представника Президента України» не звільнився з посади голови колгоспу імені Ілліча і продовжує займати згадану посаду.

На порушення ст. 40 Кодексу законів про працю України В. М. Григоренко своїм розпорядженням від 4 грудня 1992 року, яке скасовано розпорядженням Представника Президента України у Київській області, звільнив з роботи начальника управління сільського господарства Переяслав-Хмельницької районної державної адміністрації П. І. Сенька в період його тимчасової непрацездатності.

За грубі порушення законодавства України Представнику Президента України у Переяслав-Хмельницькому районі Київської області ГРИГОРЕНКУ Василю Миколайовичу оголосити догану.

Президент України Л. КРАВЧУК

м. Київ 16 лютого 1993 року

ДЕКРЕТ

Кабінету Міністрів України

Про забезпечення сільського господарства імпортною продукцією для проведення весняних польових робіт

З метою забезпечення потреб сільського господарства в імпортній продукції для успішного проведення весняних польових робіт у 1993 році Кабінет Міністрів України **постановляє:**

1. Дозволити Раді Міністрів Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям проведення бартерних (товарообмінних) операцій з продукцією підприємств, розташованих на їх території, в обсязі двох відсотків товарного виробництва в натуральному виразі, виходячи з показників 1992 року, без обкладання податком на добавлену вартість та вивізним (експортним) митом за умови імпорту продукції згідно з додатком.

На продукцію, що експортується, встановлюється замовлення відповідно до статті 4 Декрету Кабінету Міністрів України від 22 січня 1993 р. № 14-93 «Про державний контракт і державне замовлення на 1993 рік».

Належним чином оформлене замовлення є підставою для видачі експортних ліцензій Міністерством зовнішніх економічних зв'язків України на продукцію, що підпадає під режим квотування і ліцензування.

2. Зазначений у цьому Декреті порядок не поширюється на експорт товарів, щодо яких установлено спеціальний режим декретами Кабінету Міністрів України від 26 грудня 1992 року № 16-92 та від 31 грудня 1992 року № 25-92.

3. Відповідальність за забезпечення цільового використання імпортної продукції покласти на керівників відповідних державних адміністрацій, на начальників управлінь сільського господарства і продовольства.

4. Цей Декрет набуває чинності з дня опублікування.

Прем'єр-міністр України Л. КУЧМА.

Перший заступник Міністра Кабінету Міністрів України. В. НЕСМІХ.

м. Київ, 19 лютого 1993 року

Додаток до Декрету Кабінету Міністрів України від 19 лютого 1993 р. № 18—93

ПЕРЕЛІК продукції, що імпортується для забезпечення виконання весняно-польових робіт у 1993 році

Найменування продукції	Код ТН ЗЕД
Продукти нафтопереробки	27.07, 27.10
Окраплений газ	27.11
Мінеральні добрива, засоби захисту рослин	31.02—31.05 38.08
Лісоматеріали	44.01—44.18
Посадковий матеріал (насіння)	10.0810000, 10.0820000. 10.01—10.05. 12.04000900. 12.0400100, 12.0600900. 12.05, 12.07, 12.09, 12.10 12.14
Комбікорми	
Зерно*	10.01—10.08
Шроти із насіння олійних культур*	12.08

*для виробництва комбікормів

Перший заступник міністра Кабінету Міністрів України В. НЕСМІХ.

«МОРАТОРІЙ» — СЛОВО ДОНБАСІВСЬКЕ. А МОЖЕ, І ГАЛИЦЬКЕ?...

Не будем лукавити. Нас іноді запитують: а що дають оті одно-дводенні візити Президента в ту чи іншу область? Мовляв, сидів би собі в Києві і працював.

Скептицизм цей, необізнаність — від непоінформованості. На екрані телевізора люди бачать тільки надводну частину айсберга, який називається працею Президента у відрядженні. Решта залишається поза екраном. Президент їздить не один. З ним ...ла команда — керівники уряду, галузей, спеціалісти. Скажімо, у грудні одному з нас довелося супроводжувати Президента під час його поїздки до Харкова. Тоді група харківських машинобудівних підприємств, НДІ вирішили створити у Харкові центр з виробництва нафтогазового устаткування. Шістнадцять видів основного устаткування, необхідного для добування нафти і газу, може освоїти харківський промисловий регіон. А матимемо устаткування — матимемо нафту і газ, зможемо власними силами переобладнати українські теплові електростанції, взагалі, «омолодити» енергетичну галузь. Тож і не дивно, що тоді до команди Президента увійшли спеціалісти і керівники уряду саме з цього профілю. Ідею обговорили, зважили всі «за» і «проти», і вона знайшла підтримку у Президента.

І ось чергова поїздка. Цього разу — на індустріальний Донбас. Що сьогодні хвилює промисловців і підприємців? Взаєморозрахунки з Росією, фінансово-банківська та податкова політика держави, забезпеченість сировиною, зокрема, енергетичною. А селян? Забезпеченість добривами, гербіцидами, соціальні проблеми, розрахунки з державою, цінова політика тощо. Одне слово, як перші, так і другі повністю зосереджені на розв'язанні економічних проблем. Спільне для них те, що вони втомилися від політики, від політичної міжусобної колотнечі, безкінечних словесних дуелей.

Тож цього разу до команди Президента увійшли віце-прем'єр-міністр з питань агропромислового комплексу В. Дем'янов, голова правління Національного банку В. Ющенко, голова Держкомвугілля М. Сургай, керівники або заступники відповідних галузей народногосподарського комплексу, спеціалісти саме з названих вище питань.

9 червня минулого року о 14 годині 55 хвилин на шахті «Суходільська-Східна» об'єднання «Краснодонвугілля» трапилася аварія. У жахливому пеклі загинуло 64 чоловіка. Перервавши свій візит до Запоріжжя, Л. Кравчук побував тоді у Суходільську, взяв участь у похороні загиблих.

Тому Президент розпочав свій візит на Донбас з відвідання «Суходільської-Східної». Це і данина пам'яті загиблим та їх сім'ям, і водночас контроль за тим, як урядова комісія вирішує питання, пов'язані з ліквідацією наслідків аварії.

Увечері Президент і його команда мали нелегку розмову з Радою промисловців і підприємців Луганської області, керівниками облради і держадміністрації. Питання, які порушували на нараді, характерні для будь-якого регіону: чому Нацбанк не може здійснювати перекази в Росію, а комерційні можуть, чому банк не несе відповідальність за своєчасне проходження банківських документів, чому на державних підприємствах зарплату заморозили, а на приватних — ні, чому формування бюджету іде за залишковим принципом — згори донизу?..

Зрозуміло, левову частку запитань адресували голові правління Національного банку В. Ющенку. Взагалі, цю поїздку можна назвати бенефісом Віктора Ющенка. Молодий голова правління Нацбанку (і за віком, і за часом перебування на посаді) завоював симпатії навіть тих директорів, які дуже далекі від ринкової економіки. Хоч би як там було, а директорський корпус цінує професіоналів. До категорії саме таких людей будь-яка аудиторія, де доводилося виступати В. Ющенку, зараховувала його беззастережно.

А він не просто роз'яснював політику уряду, Національного банку, він радився з професіоналами - практиками у залі, прислухався до кожної мудрої думки, погоджувався, сперечався. А відтак разом доходили істини.

І зал, який спочатку наїжачено сприймав промовців з команди Президента, поступово ставав союзником. Приміром, ось таке. В. Ющенко повідомив, що підприємства матимуть право відкривати, крім карбованцевого, ще й рубльовий рахунок. Нацбанк залишає за собою право на часткову інкасацію цих рублів. Треба ж якось погасити борг Росії — 500 мільярдів рублів. І на Новокраматорському машинобудівному заводі, і на нараді з керівниками агропромислового комплексу Донецької області всі з розумінням сприйняли це вольове рішення Нацбанку. Інтереси держави — вище за інтереси колективів.

Звичайно, під час цієї поїздки не обходилось і без звернень до Президента, щоб він особисто посприяв у розв'язанні якихось дріб'язкових питань. І не можна тих людей засуджувати за це. Якщо просять, отже, вболівають за доручену їм ділянку роботи.

Але в цілому люди розуміють і сприймають проблеми становлення молодої держави вище від містечкового рівня. Загалом же можна виділити кілька основних думок, які прозвучали під час робочого відрядження Президента на Донбас. Люди втомилися від політики, політизованої системи економічних відносин. Це стосується як міждержавних стосунків колишніх республік СРСР, так і наших внутрішніх. Чому, скажімо, чому вже наступного дня після підписання певних економічних угод між Росією і Україною все робиться навпаки?! Ініціатор — перша сторона. Хіба це природно, коли політика стає над економікою?

Часом промовці, як луганчани, так і донеччани, вимагали від Президента накласти мораторій на діяльність політичних партій в Україні. Хоча б на рік.

І ще одне. Про владу. Це питання не обійшло жодну аудиторію, жодну зустріч Президента. Не можна стверджувати, що всі говорили в унісон з цього приводу. Але спільним було одне: годі перетягувати канат влади в державі. Спочатку треба визначитися з облаштуванням держави, прийняти Конституцію і тільки тоді подумати про вибори. І треба облишити звичку бити уряд навідмаш. Бо так нового нам не сформувати. Але він, у свою чергу, має більше радитися, тоді й помилок, зайвих проблем буде менше. Саме це, здається, вже започатковано у робочих внутрідержавних відрядженнях Президента.

Леонід БРОВЧЕНКО,
Юрій ДОЦЕНКО.

P. S. З приводу перебування Л. Кравчука на Донбасі газета «Правда» вже 18 лютого опублікувала свою чергову брехню. Цитую: «Пребывая в Донбассе Президент Украины не встретился с шахтерами и металлургами, недавно критиковавшими его за невыполнение предвыборных обещаний, сообщил ИТАР — ТАСС»...

У нашому звіті про поїздку Президента України на Донбас є рядки, де з жалем констатується, що вже наступного дня після підписання певних економічних угод між Росією і Україною, перша сторона все робить навпаки. Тож «Правда» разом з ІТАР — ТАРС на конкретному прикладі дезинформації, газетної «утки» підтвердила ці слова.

Л. Кравчук зустрічався з шахтарями виробничого об'єднання «Краснодонвугілля», представниками шахтарських профспілок, теркомів. Врешті-решт, опускався в шахту. Дивна «куряча сліпота» вразила російське інформаційне агентство і газету «Правда». Але такі речі ще раз показують, хто є хто в політиці, хто якими руками робить цю політику.

Леонід БРОВЧЕНКО.

УЧАСНИКАМ МІЖНАРОДНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ «НОВІ ЗАКЛИКИ — НОВА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ»

Вітаю учасників українсько-польської конференції «Нові заклики — нова відповідальність».

Великий інтерес до вашої конференції з боку громадськості України та Польщі свідчить про активний всебічний розвиток українсько-польських відносин в сучасних умовах.

Розбудова незалежності Української держави відбувається в складних політичних і соціально-економічних умовах. Зараз в економіці України існує безліч гострих проблем, економічне становище держави, на жаль, поки що не поліпшується, хоча за останні два місяці вдалося стабілізувати обстановку в промисловості, дещо призупинити катастрофічний спад виробництва — фактично зупинити насування національної кризи.

Нещодавній візит пані Прем'єр-міністра Ханни Сухоцької в Україну, наші бесіди з нею, відверте обговорення багатьох питань, як і візити міністрів Скубішевського та Онишкевича, надали великого імпульсу розвиткові українсько-польських взаємовідносин в політичній, економічній, військовій та інших галузях міждержавного співробітництва. Це дає підстави сподіватися, що українсько-польські відносини вступили в новий етап, будуть швидко розвиватися в інтересах народів обох країн.

Ваша конференція робить значний внесок в розбудову добросусідських стосунків між Україною та Республікою Польща.

Бажаю її учасникам великих успіхів в ім'я процвітання наших народів.

Прем'єр-міністр України
Леонід КУЧМА

м. Київ,
18 лютого 1993 р.

Дані про участь народних депутатів України в пленарному засіданні 17 лютого 1993 р.

Всього зареєструвалися для участі в ранковому пленарному засіданні 17 лютого 1993 року 255 народних депутатів України.

СПИСОК

народних депутатів України, які були присутні в залі засідань, але не реєструвалися.

	Виборчий округ №
Алтунян Г. О.	370
Барабаш О. Л.	87
Баталов В. Г.	338
Батіг М. І.	270
Бойко Б. Ф.	361
Бондарчук А. І.	44
Білий Л. С.	193
Валеня І. Ю.	372
Влох О. Г.	258
Волковецький С. В.	200
Воробйов О. М.	343
Віцян П. І.	45
Гнаткевич Ю. В.	8
Головатий С. П.	18
Горинь Б. М.	272
Горинь М. М.	260
Горохівський Л. Т.	356
Гринів Є. А.	271
Гудима О. В.	41
Гуменюк М. В.	363
Деркач І. С.	266
Дзюба М. Г.	11
Дмитришин Я. І.	40
Дума З. Є.	202
Завадська К. П.	359
Зайко Я. Я.	153
Заєць І. О.	17
Івасюк В. П.	9
Іваничук Р. І.	265
Калинець І О.	274
Карпенко В. О.	14
Кендзьор Я. М.	278
Кислий П. С.	15
Козярський Б. І.	268
Колінець В. В.	355
Коробко М. І.	93
Костенко Ю. І.	22
Косів М. В.	277
Костюк О. В.	337
Криволап В. І.	419
Крупа Л. М.	362
Маслюк Г. Є.	115
Мельник М. Є.	37
Мельничук В. Г.	155
Мовчан П. М.	2
Мокін Б. І.	23
Мостиський А. Б.	42
Мотюк М. П.	364
Нагулко Т. Д.	407
Осадчук П. І.	207
Павличко Д. В.	358
Павлюк С. П.	280
Панченко В. Є.	255
Пиріг Л. А.	203
Поровський М. І.	340
Пушик С. Г.	199
Піскун О. І.	342
Ребрик Б. В.	206
Романюк В.С.	267
Савчук А. Я.	38
Свідерський Ф. Ф	43
Семенець С. В.	443
Скорик Л. П.	1
Соболєв С. В.	184
Стецьків Т. С.	275
Сугоняко О. А.	154
Сухоруков А. О.	367
Танюк Л. С.	3
Ткачук А. Ф.	403
Усатенко В. І.	389
Хмара С. І.	261
Червоній В. М.	332
Чобіт Д. В.	269
Чорновіл В. М.	264
Чучук М. Є.	197
Швайка М. А.	273
Шевченко О. Є.	5
Шепа В. В.	169
Шлемко В. Т.	201
Шовкошитний В. Ф.	20
Юхновський І. Р.	263
Яворівський В. О.	229
Всього	82 чол.

СПИСОК

народних депутатів, які своєчасно не зареєструвались на ранковому засіданні 17 лютого 1993 року

	Виборчий округ №
Бідений В. К.	732
Габор І. М.	174
Гальцев П. С.	303
Гордієнко А. Л.	379
Корж А. В.	76
Кушнарьов Є. П.	376
Лісовенко В. Т.	448
Мазур Ю. М.	295
Марков Б. І.	395
Медведєв В. Г.	99
Мельник А. М.	97
Нечипоренко О. Л.	220
Панасовський О. Г.	121
Панченко В. Є.	225
Плосконос І. М.	353
Поперняк А. Н.	412
Під'яблонський М. І.	136
Рибін О. М.	151
Старіченко О.Г.	124
Теряник В. І.	58
Шкарбан М. І.	327
Ягоферов А. М.	50
Ярчук М. М.	408
Яценко В. М.	157
Всього	24 чол.

На пленарному засіданні 17 лютого 1993 року були відсутні з поважних причин 65, з нез'ясованих причин — 7 народних депутатів України.

Замість коментаря

Ви присутні чи не присутні?

В чому проблема? Чому депутати, які називають себе Народною Радою, бойкотували пленарні засідання? Причина, здається, одна: побоювання, що Конституційний суд, якщо він буде обраний, розглядатиме питання про компартію і може скасувати її заборону.

Але, по-перше, давно вже обраний Голова Конституційного суду і давно відомий список кандидатів у члени. Отже, був час для компромісів щодо кандидатур.

По-друге, компартію заборонила не Верховна Рада, а її Президія. Отже, ніякий суд ту постанову не може розглядати доти, доки її не розглянула Верховна Рада. І якби більшість була вже така ідеологічно зашорена і монолітна у бажанні й далі будувати «світле майбутнє», то вона б давно внесла це питання у порядок денний, розглянула і прийняла б те рішення, якого не бажає меншість. А, до речі, питання про компартію, можливо, і треба внести. Щоб іще раз чітко і ясно, без піни на губах, сказати про неї все, хто що думає.

Нам, принаймні, навіть розмови про відновлення організації, яка винищила мільйони людей, здаються кощунством, втратою моральних орієнтирів. А самі соціалістичні і навіть комуністичні ідеї безперечно мають право на життя, якщо за ними знову не стоїть винищення інакомислячих. І хто їх розділяє — має можливість вступити до соціалістичної партії.

Верховна Рада сьогодні має стати місцем конструктивної роботи. Народ України достойно і зважено виборов незалежність. І такий народ має право вимагати від свого представницького органу плідної роботи, а не театру перед мікрофоном, не політичних ігор на тлі зубожіння людей. Отож або працюйте, шановні народні обранці, знаходьте спільні підходи, або розійдіться.

У газеті Верховної Ради незручно так і говорити про Верховну Раду або її частину, але правда зобов'язує. Годі розважатися на кшталт неприсутності присутніх або ще чимось у подібному дусі.

ГІСТЬ УКРАЇНИ — ЕКС-ПРЕЗИДЕНТ США

Столицю України з ознайомчою поїздкою відвідав екс-президент США Річард Ніксон. 18 лютого гостя прийняв Президент України Леонід Кравчук. У ході дружньої, відвертої розмови сторони обмінялися думками щодо процесів, які відбуваються нині в Україні. Вони також торкнулися деяких міжнародних проблем.

Ми знаємо, яку велику увагу приділили засоби масової інформації вашій нинішній поїздці до Росії і в Україну, сказав, звертаючись до Річарда Ніксона, Леонід Кравчук. Думаю, що перебування в нашій країні дасть Вам достатньо матеріалу для певних висновків і аналізів. Ми, в цей складний для нашої держави час, надаємо великого значення висновкам такого політика, як Ви.

На ці слова українського Президента Річард Ніксон відповів своєрідним політичним компліментом. Пригадавши попередню зустріч з Леонідом Кравчуком, яка відбулася два роки тому, він зауважив: коли я повернувся додому, то сказав там, що Кравчук — це один з найкращих політиків, з яким я зустрічався. Я розумію, що з того часу в Україні виникли великі проблеми, а отже й у Вас. Адже завоювати незалежність— важко. Але утримати цю незалежність, побудувати незалежну державу ще важче. Та я думаю, що у вас є усі політичні засоби і натхнення, щоб утримати цю незалежність.

Річард Ніксон зазначив, що перед приїздом в Україну деякий час він провів у Росії, що допомогло йому ще раз переконатися у важливості стосунків між Україною та Росією. Отож для мене є дуже важливим почути думку Президента України не лише стосовно відносин між Україною і США, а й між Україною і Росією, сказав гість.

Дальший обмін думками відбувався сам на сам, без представників преси.

У зустрічі взяв участь відомий американський політолог, виконавчий директор «Фонду Карнегі» Саймс.

У цей же день Річард Ніксон мав бесіду з Прем'єр-міністром України Леонідом Кучмою.

Це дуже добре, сказав Прем'єр-міністр, звертаючись до гостя, що ви відвідали Україну і тепер маєте змогу все, що тут відбувається, побачити і почути особисто. Ми розуміємо, що від ваших висновків багато що залежатиме у відносинах України і США.

Я неодноразово відвідував Україну, сказав Річард Ніксон. Це свідчить про мій інтерес до всього, що тут відбувається. Зрозуміло, що я хотів би, щоб цей візит був тривалішим, щоб більше почути і побачити. Ви прийшли на пост Прем'єр-міністра не з політичного світу. Я з цікавістю довідався про те, що американська преса приділяє Вам чимало уваги, підкреслюючи Вашу позитивну роль у проведенні реформ. Отож мені тепер дуже цікаво почути саме від Вас аналіз реформ, які відбуваються нині в Україні. Я хочу після мого повернення з України мати об'єктивну картину того, що відбувається тут. Адже у Сполучених Штатах Америки зараз дуже зацікавлені в об'єктивній інформації про ваші політичні і економічні реформи. Хочу також підкреслити: коли Україна пішла по шляху до незалежності, це для Америки було дуже важливою новиною. Тепер же, коли Україна стала незалежною, вона фактично зійшла з полос наших газет. Але американський народ повинен знати правду про все, що тут відбувається. Я хочу запевнити Вас, що у США є велика підтримка України. Не можу не сказати також і про те, що українське лобі в Штатах є одним з найкращих.

Леонід Кучма торкнувся найгостріших проблем, які є нині в Україні і від розв'язання яких багато в чому залежатиме успіх реформ. Особливий інтерес у гостя викликала інформація про те, що Росія має намір найближчим часом підняти ціни на енергоносії, які надсилаються в Україну, до міжнародного рівня.

У зустрічі взяли участь віце-прем'єр-міністри Віктор Пинзеник і Микола Жулинський.

Олексій ТРОЦЕНКО,
кор. УКРІНФОРМ.

100 000 КНИГ ДЛЯ УКРАЇНИ

має надійти від організаторів британського проекту «БУК ЕЙД» до Центральної наукової бібліотеки ім. В. І. Вернадського АН України. Перша партія книжок уже розповсюджується серед бібліотек країни.

Контакти

«Англійські книги нададуть можливість не лише вивчати мову, але й ознайомитись з нашим досвідом і нашими помилками»,— вважає Роджер Греф, один з організаторів «БУК ЕЙД», президент «Сігнала Траст». До робочої групи проекту увійшли Тім Уотерстоун з «Уотерстоунз Букселлерз», письменниця Сьюзан Річардз та Емі Бульман.

Проект «БУК ЕЙД» було розпочато восени 1991 року з національного звернення до населення Великобританії. У сорока книжкових магазинах компанії «Уотерстоунз» працювали пункти по збору книг. Свої дарунки надсилали британські видавці, організації, громадськість.

Головним розповсюджувачем літератури в колишньому Союзі мала стати Всесоюзна державна бібліотека іноземної літератури. Та коли організатори проекту зрозуміли, що реально Союзу вже не існує, угоди про розповсюдження книг були укладені майже з усіма новоствореними державами.

У Києві центром по розповсюдженню благодійної книжкової допомоги «БУК ЕЙД» за угодою стала ЦНБ ім. В. І. Вернадського АН України — унікальне універсальне книгосховище держави.

Книги, що надійшли до ЦНБ від «БУК ЕЙД», це — історія, філософія, релігія, економіка, питання держави і права, але найбільша частина — оригінальна художня література.

Великі партії книжок безкоштовно передані Київському університету, Державній бібліотеці України, звідки вони розійдуться до 25 обласних бібліотек. Певну кількість наукової літератури отримала Державна наукова медична бібліотека, Державна науково-технічна бібліотека, Київський та Ніжинський педагогічний інститути іноземних мов, бібліотеки Харкова, Львова, Керчі та інші.

Фонди бібліотек виконавчих та законодавчих органів влади також збагатилися сучасними виданнями з історії, держави і права, законотворення.

Маленькі читачі Державної бібліотеки для дітей також зможуть читати англійські книжки. З республіканської дитячої бібліотеки твори англійських письменників розійдуться по дитячих бібліотеках України.

Ольга ВЕРЕМІЄНКО,
м. н. с. культурно-просвітницького центру ЦНБ ім. В. І. Вернадського АН України.

Вернісаж

ЕКСПОНУЮТЬСЯ ГРОШІ

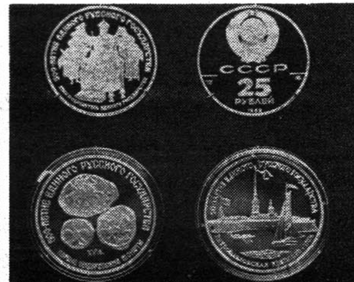
Розмови про введення в обіг національної валюти викликали інтерес і до нумізматичного минулого України. Національний музей історії України та його філіал — Музей історичних коштовностей, створили чудову виставку «З історії грошового обігу на Україні», де експонується близько трьох тисяч оригінальних експонатів.

Хронологічно виставку можна поділити на три частини: від виникнення грошей до грошових реформ Олексія Михайловича (поряд з монетами експонуються топографічні карти нумізматичних знахідок); від часів Петра І до сімнадцятого року; і, нарешті, від сімнадцятого року — по сьогодні. Окремо — експозиція, присвячена часам УНР, коли Україна мала свою власну грошову емісію.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Характери

МУЗА, ДОЛАР І ДУША

На площі Ринок у Львові, в самій серцевині міста, відкрито арт-салон, де можна оглянути і придбати за валюту твори мистецтва й антикваріат, побачити одухотворені обличчя, які, ніде правди діти, не часто помічаємо серед завсідників інших валютних магазинів. «Хрещений батько» салону, бізнесмен-меценат Анатолій Мацнєв на особливі прибутки не розраховує. Кошти він заробляє у двох власних торгових фірмах, а оцей салон — для душі. Він став для Анатолія Мацнєва втіленням його давньої мрії. Понад двадцять років тому колишній військовослужбовець опинився на роздоріжжі й познайомився з такими ж невлаштованими і незахищеними людьми. Певна річ, найбільше їх буває серед художників.

— Я подумав тоді: якби Бог допоміг мені, я б підтримав своїх друзів. Мені дуже шкода художників, що стоять цілоденно на вітрі й холоді і продають свої картини, аби заробити на хліб.

В салоні автори самі визначають ціну за свої твори і мають право експонувати їх протягом місяця. Якщо роботу продано, художник отримує сповна ту суму (у валюті), яку встановив, і дістає право на місце в салоні упродовж наступного місяця. Невдовзі тут щотижня збиратиметься експертна комісія, яка визначатиме художню цінність старовинних робіт, і підробка не пройде повз прискіпливе око фахівців. Анатолій Мацнєв сподівається, що серед покупців будуть не лише приватні особи, але й музеї та релігійні громади.

— А де гарантія, що ось ця старовинна ікона не викрадена з якоїсь церкви,— цікавлюсь.

— Це вже справа правоохоронних органів,— вважає А. Мацнєв.

Найближчим часом він має намір заснувати клуб-кав'ярню для творчої інтелігенції. Тут у негучну розмову близьких за інтересами людей гармонійно вплітатиметься «голос» фортепіано і скрипки. Фортепіано меценат уже придбав...

Оксана ТЕЛЕНЧІ.
Львів.

Вітаємо!

ЖІНКА, ЯКІЙ — 106 РОКІВ

Найстаршій жительці Волині, Тетяні Іванівні Книш, яка живе у Луцьку — 106 років. Її дочка Лариса Олександрівна, коли я завітав до них на квартиру, показала паспорт мами, в якому записано день і рік народження: 3 лютого 1887 року. Похвалилася дочка маминими вишивками, серед яких скатертина і простирадло, вигаптувані ще дев'яносто років тому. Тут я дізнався, що Тетяна Іванівна у 17 років вийшла заміж, у 25 — стала вдовою. 1941 році овдовіла вдруге.

— Нашого батька енкаведисівці розстріляли у Луцькій тюрмі в перші дні війни без суду і слідства, — розповідала дочка. — Забрали вночі, навіть не дали попрощатися. Так і сьогодні не знаємо, за що його замордували. Було нас у мами шестеро, четверо померли...

В Тетяни Іванівни — 3 внуки, 5 — правнуків, 3 — праправнуків. За своє довге життя вона зверталася до лікарні два рази: в 1937 році мала запалення легень, потім потрапила в автомобільну аварію. Мама Тетяни Іванівни прожила 107 років, а бабуся — 110. Дай Боже, нашим всім жінкам довгого і щасливого віку!

Богдан БЕРЕКЕТА.
Луцьк.

Реалії

САНІТАРНИЙ ЛІКАР АРЕШТУВАВ КАВУ

Сенсацією, яку давно всі чекали, можна назвати заяву на брифінгу головного санітарного лікаря Харкова Бориса Григорова. За його словами, санітарна служба міста нещодавно арештувала партію бразильської молотої кави, якою з особливим ентузіазмом торгували місцеві бізнесмени. Достатньо було прочитати рекомендацію на упаковці по вживанню даного особливо дефіцитного товару, звичайно, якщо ви володієте англійською, пояснив Б. Григоров, аби зрозуміти, що перед вами не кава, а її відходи, які призначаються для удобрення грунту. І справа навіть не в тому, що цей товар десь був придбаний за копійки, а у нас продавався за скажені гроші. За свідченням санепідемслужби, лише за перші неповні півтора місяця нинішнього року зареєстровано щонайменше з десяток випадків гострого кишкового захворювання, пов'язаного з придбанням кави та шоколаду у дрібнооптовій торгівлі на лотках та в так званих «комках». І це далеко не поодинокі випадки. Консерви, пиво, цукерки, строк використання яких вже давно минув, сьогодні успішно споживають жителі України. До речі, голова постійної комісії міськради із споживчого ринку, торгівлі та сфери побуту Є. Грозенок додав, що товари із-за «бугра», як правило, недоброякісні або вже зіпсовані.

Коментар, здається, зайвий.

Микола КОСИЙ.
Харків.

Крісло для гостя

ПРОФЕСІЯ— ЧАРІВНИК

Нині всі трамвайні зупинки, всі рекламні щити обклеєні афішами екстрасенсів з переліком чудесних зцілень, мислимих і немислимих. Тому, коли випадок звів мене з цілителькою Ольгою Дмитрівною Дніпровецькою, часткове упередження проти чудес було.

— Ольга Дмитрівно, вам багато пишуть з України, СНД, надійшов навіть лист з далекої Голландії. Тягнуться до вас люди різні за віком, фахом, дзвонять, приїздять. На спілкування витрачаєте багато енергії: пацієнти ваші на очах молодшають, а от сам лікар помітно старішає. Звідки знову беруться сили?

— Втомлююсь дуже. Але ж існує вічний закон добра: чим більше сил віддаєш, тим більше їх прибуває. «Пускайте хліб свій по водах, і вернеться сторицею».

— Це про духовне, а тілесні хвороби ви лікуєте?

— Ставлю діагноз і спочатку лікую ті органи, які просто волають про допомогу. А регулюючи організм людини, полегшуючи тілесні страждання, намагаюсь підживити і світло душі. Адже все взаємопов'язане — коли людина змінить склад своїх думок, житиме добром, швидше видужає і тіло, відступить головний і серцевий біль, гіпертонічна криза, нормалізується артеріальний тиск. До мене часто приходять люди, від яких відмовилась офіційна медицина, не допомагають таблетки й уколи. А під час мого сеансу налагоджуються і серцево-судинна, і ендокринна, і сечостатева системи. До речі, я застосовую в лікуванні фітотерапію.

— Ось рядки з листа: «Ольго Дмитрівно! Не забувайте нас, чоловіків. Адже і нам, сильній половині роду людського, в наші смутні часи треба підтримувати захисну реакцію, піднімати Дух!» Приємно, напевно, отримувати такі листи від чоловіків? При мені ваша пацієнтка привела на прийом ще й свого чоловіка. Нескромне запитання: лікуєте хвороби чи сімейні незлагоди?

— Можу й сімейні незлагоди. Пробуджую у людей цікавість до життя, до самих себе. Після сеансу вони, сподіваюсь, дивитимуться на світ іншими очима. Це і сімейні відносини змінить. Люблю лікувати чоловіків і дітей — з ними легше встановити контакт.

До речі, з новим витком цін відпала одна частина моїх пацієнтів — пенсіонерів. Вже не кожен може собі дозволити лікування. А воно необхідно сьогодні, практично кожному, як очисне, цілюще джерело. Знаєте, яку маю мрію? Не думати про гроші, просто отримувати зарплату і лікувати людей. Де ви, спонсори, агов!

Людмила ІВАНЬКОВИЧ.

Київ.

Камертон

Народ повертався з роботи

Водій: Досить уже, чекайте іншого автобуса (авт. Цей таки був, якщо можна так сказати, налханий під зав'язку).

Перший представник народу: — Ти помовч..., а то як... то... (авт. Як ви здогадуєтесь, крапки ставляться замість нелітературних висловів).

Другий представник народу: — Петре, а давай-но його витягнемо, та..., щоб знав!

Перший:— В карти грають, ..., а потім по п'ять заразом їдуть, і ще... Зарплату їм двісті тисяч давай,... .. Я тобі.., що...

Другий: — Тут на хімії (авт. Очевидно, малося на увазі об'єднання «Хімволокно») 12 тисяч маєш, а йому... 200!

Перший: — Ну то що, біля «Аврори» витягуєм..., ...?

Другий: — Обов'язково,..., ..., ...

Перший: — Та тут, ..., свідків багато, ..., кожна... проти нас скаже...

Другий:— То й... що? Мовчатимуть..., якщо жити хочуть, ...

І так вони спілкувалися хвилин зо двадцять, вплітаючи в суперечку на тему «варто чи не варто від... (лупцювати) водія, виробничі розмови (теж з крапками, якщо їх передавати на письмі). Голосно, незважаючи на жінок з дітьми. Було це о сьомій годині вечора в автобусі № 50. Вийшли, правда, мирно, не чіпаючи водія. Але як страшно було все це слухати, і як нудило від огиди!

Катерина ВОРОНЕНКО.

Київ.

До речі

СТРАЙК У ДЗЕРКАЛІ ГРОМАДСЬКОЇ ДУМКИ

Минулого тижня у Чернівцях застрайкували водії тролейбусного управління, висунувши вимогу підвищити їм зарплату з 17 до 50 тисяч карбованців та поліпшити умови праці. Влада ультиматуму не прийняла, мотивуючи тим, що у міській скарбниці таких коштів зараз немає. Акцією протесту завдано великих збитків області, потерпіли й громадяни.

Було проведене експрес-опитування жителів міста. Результати свідчать, що 78 відсотків городян не підтримують тролейбусників, 67 — погоджуються з діями міськвиконкому, який відхилив вимоги страйкарів, 60 відсотків вважають, що до страйкуючих треба застосувати заходи впливу і чинного законодавства.

Наш кор.

Чернівці.

Наші мандрівки

СЛІДАМИ КНЯЗЯ ІГОРЯ

Від Новгород-Сіверського до Слов'янська проляже маршрут наукової експедиції, яку в травні цього року мають здолати науковці Сумщини. Мета кінного походу: на шляху, котрим у 1185 році рухались на половецький степ війська князів Олеговичів — спробувати знайти відповіді на запитання, що до сих пір є білими плямами для дослідників «Слова о полку Ігоревім». Оскільки експедиція просуватиметься в умовах, наскільки це можливо, максимально наближених до описаних в історичних хроніках (верхи, 16—18 годин на добу, багато по бездоріжжю), обов'язковою умовою до учасників акції є їх фізичний стан, витривалість, при мінімумі побутових зручностей. У зв'язку з цим цікава деталь минувшини: рядовий дружинник Київської Русі був фізично підготовлений на рівні сучасного майстра спорту з атлетики і верхової їзди.

Віталій МАКСЮТЕНКО.

Суми.

ГУБИТЬ ЛЮДЕЙ НЕ ПИВО...

Сьогодні в Ялті існує близько сорока різного роду партій, рухів, блоків. Одна з них — «Партія любителів пива», офіційно зареєстрована неполітична організація, що має і програму, і статут.

Першу свою акцію партія провела рік тому, коли склянка кримського вина коштувала дешевше за кухоль пива — 5 карбованців проти 7.50. Біля пивбарів були виставлені пікети. Бойкот подіяв — невдовзі пиво стало дешевшим наполовину. Звичайно, ненадовго. Тому то нині партія має намір з'ясувати, чому зараз ціна пляшки пива коливається

Що почім

від 55 до 120 карбованців, вважаючи, що й найнижча ціна — надто висока.

Остання операція незвичайної організації, як повідомила «Крымская газета», була пов'язана з постійним обрахуванням клієнтів у барах Ялти. До перевірки приєдналися і правоохоронні органи. В результаті до кримінальної відповідальності притягнуто офіціантів пивбарів «Парус» і «Чарда».

Олександр ПІЛАТ.

Ялта.

Коротко

КИТАЙСЬКА ПРИСУТНІСТЬ

Запорізький завод магнітофонів «Весна» розпочав випуск малогабаритних телевізорів, утворивши спільне українсько-китайське підприємство «Весна — Ічан». Новий вид продукції освоєно після візиту офіційної делегації міста Запоріжжя до КНР.

Незабаром у районі річкового порту імені Леніна відкриється фірмовий китайський ресторан.

Малі й великі туристичні фірми опублікували у місцевій пресі низку оголошень про комерційні рейси до КНР, а на запорізькій «товкучці» вже з'явилися речі китайського виробництва, до яких можна чіпляти таблички «Тільки для багатих».

Олександр МИХАЙЛЮТА.

Запоріжжя.

«ЗАЗ» І «ГАЗ»— НА ГАЗ!

Щораз більше автотранспорту переводиться на газове паливо. І не лише тому, що з бензином скрута, а й з екологічних міркувань. Але в такому разі водіям потрібні додаткові знання. Тому в автошколі міста Дубно організовано перепідготовку тих, хто перевів свої автомобілі на газове паливо. Програма розрахована на 72 години.

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

Рівненська область.

Курйози

МАЛОЗАБЕЗПЕЧЕНІ ПРИЙШЛИ ДО ВЛАДИ

Ні, голова Сєвєродонецької міськради залишився головою, заступники заступниками і т. д. Але було прийнято таке рішення — на перший квартал виділити 150 мільйонів карбованців на допомогу малозабезпеченим. Коли підрахували статки, то виявилося, що в цей малопрестижний розряд потрапили працівники бюджетних організацій, виходить і міськрада включно!

Втім, пенсіонерів-ветеранів теж не обійшли. Для них фірма «Надія» за рахунок місцевого бюджету починає зводити будинок на 50 квартир.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК.

Луганська область.

СТУДЕНТСЬКИЙ БІЗНЕС

Здивував своїх викладачів цьогорічний набір Київського політеху, організувавши «платну систему навчання». Тепер підказка на лекції коштує 50 купонів, колоквіумі — 100, заліку та екзамені — відповідно 150 і 200. Хочеш переписати пропущену лекцію з конспекту колеги — плати сто купонів. Ще й не те буде. Одна школярка на таке зауважила: «Сто купонів — хіба це гроші?».

Н. РІЗНИК.

ХУДОЖНИК МАВ РАЦІЮ

Нищівною критикою зустріли свого часу зоологи відому картину російського живописця Шишкіна «Ранок у сосновому лісі» за те, що, мовляв, митець у своєму творі переборщив з чисельністю ведмежого потомства, зобразивши на полотні трьох малюків. Вчені доводили — такого в природі не буває.

Доказ того, що Шишкін не помилявся, зафіксовано недавно у Чернівцях. У вольєрі обласного управління державтоінспекції ведмедиця теж народила троє малюків. Цей випадок з повним правом можна назвати унікальним, оскільки такий щедрий приплід мав місце в неволі.

Василь БАБУХ.

Чернівці.

Реклама

Матеріали надзвичайної наради фермерів і підприємців України

11 лютого відбулася надзвичайна нарада, організована Спілкою орендарів і підприємців України з приводу прийняття Кабінетом міністрів України Декрету "Про додаткове регулювання орендних відносин". Друкуємо документи, прийняті на цій нараді.

Рішення

надзвичайної загальнореспубліканської наради орендарів і підприємців України

Розглянувши соціально-економічну ситуацію, що складається в зв'язку з впровадженням Декрету Кабінету міністрів України (КМУ) Про додаткове ругулювання орендних відносин, надзвичайна нарада орендарів і підприємців України, що відбулася 11 лютого 1993 р. в м.Києві у складі 320 представників організацій орендарів з загальною чисельністю понад 270 тисяч чоловік з 24 областей України і Республіки Крим,

Вирішила:

1. Повністю підтримати заяву Ради СОПУ (Голос України від 2.02.1993 р.), позицію і діяльність керівництва Спілки орендарів і підприємців України (СОПУ) щодо Декрету Кабінету міністрів України Про додаткове регулювання орендних відносин.

2. Висловити глибоке занепокоєння орендарів і підприємців України позицією уряду і Верховної Ради України щодо орендних відносин як такою, що веде до поглиблення економічної кризи і ескалації соціальної напруженості в суспільстві.

3. Схвалити текст Звернення надзвичайної загальнореспубліканської наради орендарів і підприємців України.

4. Доручити народним депутатам України, членам Ради СОПУ Барабашу О.Л., Правденку С.М. виступити з ініціативою звернення до Конституційного суду України щодо визнання неконституційними декретів КМУ, що стосуються орендних та майнових відносин, та пункту 11 Положення Про регулювання фонду споживання підприємств, установ і організацій у 1993 р., перевищення Кабінетом міністрів України повноважень, які є виключно компетенцією судової влади.

5. Схвалити опрацьовані нарадою Рекомендації орендарям України щодо їх діяльності в умовах чинності Декрету КМУ Про додаткове регулювання орендних відносин та Положення КМУ Про регулювання фондів споживання підприємств, установ і організацій у 1993 р.

6. Визнати незадовільною позицію Українського Союзу промисловців і підприємців, засновником якого є СОПУ, щодо ситуації, яка склалася після впровадження Декрету КМУ Про додаткове регулювання орендних відносин. Доручити Раді СОПУ розглянути питання про доцільність подальшого членства СОПУ в УСПП.

7. Визнати за необхідне консолідувати зусилля громадських об'єднань підприємців, інших громадсько- політичних структур для спільного розв'язання загальних проблем економічного розвитку. Підтримати заяву керівників громадських об'єднань підприємців України щодо створення Української національної асамблеї підприємців.

8. Рекомендувати орендарям України звернутися до своїх народних депутатів України на відповідних виборчих округах з роз'ясненнями впливу Декрету КМУ Про додаткове регулювання орендних відносин на економіку України і соціальну стабільність суспільства.

9. Доручити керівництву СОПУ з урахуванням розвитку соціально-економічної ситуації розглянути питання про проведення в кінці березня-на початку квітня надзвичайного з'їзду СОПУ для вироблення стратегії діяльності СОПУ за нинішніх умов та ставлення до уряду і Верховної Ради України.

10. Доручити президентові СОПУ проінформувати особисто Президента України, Голову Верховної Ради України, Прем'єр-міністра України про рішення і документи, прийняті нарадою.

11. Звернутися до Верховної Ради України з проханням узгодити положення законодавчих актів України щодо правового статусу орендного підприємства як недержавного (відповідно до ст. 16 Закону України Про додаткове регулювання орендних відносин).

12. Вважати за доцільне розробити зміни та доповнення до Закону про оренду щодо удосконалення процедур викупу орендованого майна і переходу на оренду і внести їх на розгляд Верховної Ради України не пізніше квітня 1993 р.

13. Звернутися до КМУ з проханням дати офіційне тлумачення щодо поширення дії Декрету Про додаткове регулювання орендних відносин, інших Декретів на договори оренди, які були укладені до їх опублікування.

14. Надзвичайна нарада орендарів і підприємців звертається до всіх орендарів України утриматися від конфронтаційних дій, які заважали б КМУ здійснювати заходи щодо стабілізації економіки України.

15. Доручити генеральній дирекції СОПУ забезпечити широке висвітлення в засобах масової інформації України рішень і документів наради.

ЗВЕРНЕННЯ

НАДЗВИЧАЙНОЇ ЗАГАЛЬНОРЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ НАРАДИ ОРЕНДАРІВ І ПІДПРИЄМЦІВ УКРАЇНИ

Надзвичайна загальнореспубліканська нарада орендарів і підприємців України, що відбулася 11 лютого 1993 року в місті Києві, розглянула соціально-економічну ситуацію, яка склалася внаслідок впровадження Декрету Кабінету міністрів України Про додаткове регулювання орендних відносин і окремих положень інших Декретів, а також їх розгляду Верховною Радою України, і констатує, що вищі органи державної влади зробили відповідальний крок в напрямі руйнування національної економіки, 20 відсотків якої становлять орендні підприємства, і загострення соціальної напруженості в суспільстві.

Перш за все викликає глибоке занепокоєння і нерозуміння мотивація цього кроку. Адже сьогодні орендні підприємства є сектором національної економіки, який найбільш стабільно і продуктивно працює в сфері товаровиробництва, є однією з основних опор економічної і соціальної стабільності в суспільстві, основним шляхом створення масового нового середнього класу незалежної України на базі трудової власності. Притому своїх досягнень, набагато кращих, ніж у державних підприємствах, орендні підприємства домоглися у значно складніших умовах. Орендні підприємства, крім усіх податків, які платять інші підприємства, сплачують державі додаткову орендну плату; виділяють великі кошти на технічне переозброєння підприємств; мобілізують кошти для майбутнього викупу орендованого майна. Крім цього, орендні підприємства не користуються, як правило, таким патерналізмом держави, як державні підприємства, щодо кредитних пільг, дотацій, інвестицій. А біографія майже кожного орендного підприємства – це хроніка відчайдушної боротьби з бюрократичним свавіллям і беззаконням, блокуванням (ресурсним, збутовим, фінансовим та ін.) виробничої діяльності.

Якщо за таких умов орендні відносини не загинули, а навпаки – набули за короткий час широкого розмаху, це означає, що в нашому суспільстві відбувається визначне явище – природна селекція найбільш сильних, ініціативних, свідомих, незалежних трудових колективів, керівників, фахівців.

Кому на користь зупинення і згортання цих процесів? Чому органи державної влади, які існують на кошти платників податків, тобто в значній частині – саме орендарів, ведуть з ними боротьбу на знищення?

З другого боку, глибоке здивування і жаль викликає рівень аргументації на користь рішень уряду. Практично всі аргументи, що були пред'явлені громадськості України, або не відповідали стану речей, або були наслідками порушень Закону України про оренду і елементарно спростовувалися посиланнями на відповідні його статті, або результатами бездіяльності державних органів-орендодавців, які не забезпечували належного захисту інтересів держави відповідно до Закону. При цьому і СОПУ, і широка орендна громадськість, і народні депутати України завжди були відкриті для грунтовної роботи з удосконалення законодавства щодо орендних відносин і вносили з цього приводу багато пропозицій як офіційно, так і в робочому порядку.

Але уряд і Верховна Рада відкинули цей шлях, незважаючи на чітку позицію СОПУ, практичних орендарів, багатьох народних депутатів. Запевнення урядовців у підтримці оренди після впровадження Декрету Про додаткове регулювання орендних відносин, після скасування оренди з викупом як способу приватизації і надання органам приватизації безпрецедентного права на припинення договорів оренди, є відверте глузування з орендарів і свідома дезорієнтація громадськості України.

Особливе обурення і відсіч орендарів України викликають масові поширення серед населення республіки звинувачень орендарів у груповому егоїзмі, в прагненні вхопити ласий шматок державної власності за рахунок решти рядових громадян. Авторам цієї брехні добре відомо, що чинний Закон про оренду забезпечував захист прав громадян України на участь у приватизації своїми майновими сертифікатами під час приватизації, а реальна практика не дає жодного прикладу спроб з боку орендарів порушити ці права громадян на свою користь. Особливо фарисейськими є такі звинувачення на ті спроби передати (через Декрет Про корпоратизацію державних підприємств) 10 відсотків вартості державних підприємств, фактично за безцінь вузькому колу керівників державних підприємств, що перевищувало б частку рядового працівника підприємства в 1000 разів і більше.

Активний протест і несприйняття в орендарів України Декрет Про додаткове регулювання орендних відносин викликає ще й тому, що він став своєрідним сигналом для повного свавілля і беззаконня щодо орендарів з боку державного управління і місцевих державних адміністрацій, в авангарді якого йдуть деякі керівники уряду України. Крім цього, Декрет різко підриває довіру до уряду як партнера по договірних відносинах і свідчить про надзвичайно небезпечний ухил від принципів правової держави, конституційності і стабільності правовідносин з державою в бік роомантизму революційної доцільності.

Нарешті головна небезпека Декрету полягає в спробі штучним, силовим способом кардинально змінити курс трансформації базових відносин власності і влади в суспільстві. Замість природних, самоплинних процесів, загальноприйнятних і зрозумілих, створення широкого прошарку нових власників на засадах трудової власності, зроблено спробу докорінно змінити ці процеси на користь частини нової фінансової і старої адміністративної еліт. Декрети Про додаткове регулювання орендних відносин, Про корпоратизацію державних підприємств, нав'язування моделі майбутніх виборів до Верховної Ради за партійними списками – це складові одного ланцюжка, одного процесу штучного і протиприродного для нашого суспільства процесу перелому його, трансформації в бік перерозподілу майнової і політичної влади на користь вузького політичного угруповання.

Враховуючи надзвичайну небезпеку розвитку цих процесів, ескалацію соціальної напруженості до громадянського протистояння, враховуючи важливість орендного сектора економіки для подолання економічної кризи і досягнення соціальної стабільності, враховуючи свою високу відповідальність за можливі наслідки конфронтації з органами влади, що спровокована впровадженням Декрету Про додаткове регулювання орендних відносин, надзвичайна загальнореспубліканська нарада орендарів України до громадян України:

з запевненням, що орендарі України не мають жодних егоїстичних, корпоративних намірів щодо загальнодержавної власності; їх мета – економічний розвиток України, добробут всіх її громадян на основі гармонії прав громадянина України на частку загальнодержавної власності і прав орендарів на справедливу оцінку результатів їх праці;

до Президента України, Прем'єр-міністра України, Голови Верховної Ради України з проханням:

1. Ще раз переглянути своє ставлення до орендних відносин на основі об'єктивної, всебічної інформації і неупередженого аналізу.

2. Використати свої конституційні повноваження для зупинення дії Декрету Про додаткове регулювання орендних відносин до винесення висновку Конституційним судом щодо відповідності його Конституції України.

3. Підтримати пропозиції орендарів України для досягнення гармонії інтересів орендарів і всіх громадян України шляхом удосконалення законодавчих актів України на таких можливих засадах:

– обов'язкового перетворення організацій орендарів на господарські товариства; – встановлення чіткого юридичного механізму квотування частки громадян України у приватизації державного майна, в т.ч. за умов оренди з викупом; – встановлення особливостей для викупу орендованого майна високопрестижних, високорентабельних об'єктів (готелі, ресторани тощо); – встановлення особливостей для оренди нежитлових приміщень; – індексації орендної плати і вартості невикупленої частки майна (під час приватизації);

При цьому вважаємо за неприпустиме скасування оренди з викупом як способу приватизації і введення в будь-якій формі права на припинення чинних договорів оренди;

до народних депутатів України:

1. Підтримати ініціативу звернення до Конституційного суду України для перевірки конституційності Декрету Про додаткове регулювання орендних відносин і окремих положень інших Декретів.

2. Підтримувати розвиток законодавства України на користь сприяння підприємництву взагалі і орендних відносин зокрема;

до орендарів України:

1. Зміцнювати організаційну єдність Спілки орендарів і підприємців України. Тільки повна організаційна роз'єднаність і відсутність координації дій орендарів призвела до такого зневажливого ставлення до орендних відносин, за їх масовості і важливості для економіки України залишила кожного орендаря сам на сам з бюрократичним свавіллям.

2. Дотримувати рекомендацій наради, неухильно стояти на позиціях законності. Зберігати витримку і гідність. Економічними результатами своєї роботи доводити помилковість Декрету про оренду.

Рекомендації

орендарям України у зв'язку з прийняттям Декрету Кабінету міністрів України "Про додаткове регулювання орендних відносин"

1. В усіх стосунках з орендодавцем, органами державної влади і управління виходити з положень чинності ст. 11 частини 3 Закону України Про оренду майна державних підприємств і організацій (далі — Закону Про оренду): Умови договору оренди зберігають чинність на весь строк дії договору і у випадках, коли після його укладення (приведення у відповідність з цим Законом) законодавством установлено правила, які погіршують становище орендаря.

Спроби орендодавця, органів державної влади внести зміни до договору оренди в односторонньому порядку є, відповідно до ст.11 (ч.3) Закону України Про оренду, безпідставними і протиправними. Це стосується змін розміру орендної плати, визначеної договором оренди, умов викупу орендованого майна (в разі якщо ці умови були конкретно визначені в договорі відповідно до ст. 28 частини 3 Закону Про оренду).

Декрет КМУ Про додаткове регулювання орендних відносин не дає правових підстав для вимог переукладення, перереєстрації чинних договорів оренди, перегляду будь-якого з положень договорів, а також перереєстрації статутів орендних підприємств.

2. Односторонні припинення договорів оренди орендодавцями, органами державної влади і управління є безпідставними і протиправними (ст. 29, частина 1 Закону Про оренду) і не можуть мати правових наслідків. Відповідно до частини 3 ст. 29 Закону Про оренду договір оренди може бути розірвано лише за рішенням арбітражного суду і лише з підстав, передбачених законодавством України.

3. Односторонні дії органів державної влади зі скасування реєстрації існуючих, або відмови у реєстрації нових орендних підприємств, є безпідставними і протиправними (ст. 8 Закону України Про підприємництво в редакції змін від 15.10.1992 р., опублікованих 03.12.1992 р.). Реєстрація підприємства може бути скасована лише за рішенням арбітражного суду і лише з підстав, передбачених законодавством України.

4. Терміново перетворити орендні підприємства у господарські товариства. Відповідно до ст. 15 Закону Про оренду це виключне і безперешкодне право орендаря.

Господарське товариство слід створювати відповідно до Закону Про господарські товариства. До статутного фонду створюваного товариства включити майно, придбане орендарями за рахунок власних коштів (в т.ч. прибутку орендного підприємства) за весь період діяльності орендного підприємства, інше майно, що є власністю орендаря.

Орендоване майно не може бути внесене до статутного фонду створюваного господарського товариства і обліковується на окремому балансі.

Засновниками і членами господарського товариства будуть члени організації орендарів.

5. Переглянути своє ставлення до використання амортизаційних нарахувань на орендоване майно. Припинити, якщо це не суперечить договору оренди, використання амортизаційних відрахувань на відновлення основних фондів, щоб не збільшувати майнову частку держави в підприємстві. Відновлення основних фондів здійснювати лише за рахунок власних коштів орендаря, тобто збільшувати майнову частку орендаря.

6. В разі прийняття органом приватизації рішення про приватизацію об'єкта оренди негайно виступити із власним планом приватизації орендованого майна.

Основа плану приватизації — викуп орендованого майна створеним орендарем (відповідно до п.4 Рекомендацій) господарським товариством. При цьому передбачити викуп частини акцій безпосередньо господарським товариством, як недержавною юридичною особою, за рахунок його власних коштів — членами трудового колективу (відповідно до ст.25 Закону України Про приватизацію державних підприємств). Викуп решти акцій передбачити включно за майнові сертифікати, в тому числі приватизаційними інвестиційними фондами.

За наявності передумов можливо передбачити реалізацію певного пакета акцій іноземному інвестору.

За всіх варіантів передбачити, щоб жоден з учасників приватизації (фонди, інвестори) не мав пакета акцій більшого, ніж орендар.

У разі відхилення органом приватизації плану приватизації, запропонованого орендарем, оскаржувати це рішення у встановленому порядку аж до Контрольної Комісії Верховної Ради України з питань приватизації.

7. Виходити з того, що орендні підприємства (відповідно до ст.16 Закону Про оренду) є недержавними. Інших правових норм щодо статусу орендного підприємства в чинному законодавстві не міститься.

8. Ширше використовувати своє право звертатися до Вищого арбітражного суду, в тому числі через СОПУ, щодо судового тлумачення законів України, які регулюють орендні та інші майнові відносини в разі виникнення спорів з орендодавцем.

Велика індустрія: перші особи

КУРС «ТАВРІЇ» НЕ ВПАДЕ

ТРИ ЗУСТРІЧІ З СТЕПАНОМ КРАВЧУНОМ

— Степане Івановичу, задовго до проголошення незалежності України ви створили асоціацію виробників автомобіля «Таврія», мета якої — перейти на випуск легковика виключно зусиллями України. Наскільки асоціація ожидила виробництво?

— До асоціації вступило понад 60 підприємств, половина з них уже почала давати комплектувальні для «Таврії». Потрібно кілька місяців, може, рік, і ми закінчимо формування замкненого циклу комплектування, тоді зможемо обходитися без більшості заводів Росії, Прибалтики, країн колишньої РЕВ. І ніхто не нав'яже нам кабальних умов.

— Хто реалізує ваші авто за нинішніх умов? Як і раніше, даєте «накрутити» торгівлі зайві 25 відсотків чи створили власну систему?

— В Україні, Москві, Санкт-Петербурзі, Челябінську, Хабаровську, Липецьку продаємо автомобілі через власну мережу. На ці регіони припадає близько 70 відсотків всіх реалізованих машин, але в інших — беруть торгівля, комерсанти.

— У будь-якій розвиненій країні можна купувати машину в кредит, скажімо, молодій сім'ї, малозабезпеченим. У нас цього так і не передбачається?

— Доки не звільнимося від інфляції, не можна цього робити, інакше об'єднання вилетить у трубу.

— Дещо про соціальну програму на «АвтоЗАЗі»?

— Діють свій прекрасний профілакторій, база відпочинку на Азовському морі та на Дніпрі, дитячий табір, мережа дитсадків, медсанчастина — одна з кращих у місті, будуємо санаторій у Криму. Головне, звичайно,— житло. Черга ще велика. Але торік новоселами стали 444 родини наших робітників і службовців, ще 400 отримають квартири цього року. Будуємо й на селі, 1992-го 25 індивідуальних будинків, цього року — 50. Споруджуємо магазини, кухню-заготівельню... Реконструюємо Будинок культури. Може, сьогодні і не варто було б ним клопотатися, але я розумію, що це для заводу, для людей. Та й не годиться тільки про ковбасу думати. А хіба не в ряду соціального захисту — спорудження власного м'ясопереробного комплексу, молокозаводу, олійниць, млинів...

— І кілька запитань, так би мовити, персонально. З'ясовується, ви — не тільки генеральний директор, а ще й президент?

— А, футбольний клуб? Клуб тривоги нашої — «Торпедо». На жаль, ейфорія успіхів у першому колі національного чемпіонату минулого року привела «Торпедо» до невдач у другому колі. Припущено помилки і щодо комплектування команди, і щодо навчально-тренувального процесу. Вживаємо заходів. Команда у січні тренується в Алушті, у лютому хочемо відправити її до Болгарії для проведення контрольних ігор. Звичайно, «Торпедо» не мало тренувальної бази, поля. База вже готова, скоро буде власне поле, поки що «Металург» з нами поділиться. Будемо боротися, щоб не випасти з вищої ліги, а в розіграші Кубка України треба взяти тільки високе місце.

— Степане Івановичу, вам відомо, що деякі кусючі газети охрестили Запоріжжя столицею комунізму, мовляв, усі ключові пости тут належать колишнім партноменклатурникам. Отже, як ви стали генеральним?

— Охрестили, кажете? Що ж, записуйте: учень слюсаря, слюсар, нормувальник, майстер, начальник групи інструментального господарства, заступник начальника цеху, начальник цеху, заступник начальника корпусу, начальник корпусу, головний технолог, головний інженер, директор. Ось мій послужний список.

— Скільки років на заводі?

— Тридцять три. Закінчив машинобудівний інститут. Щодо партноменклатури — далі заступника секретаря парторганізації цеху я не просунувся. Хоча взагалі на нашому заводі такого поняття, як партноменклатура, не існувало, бо робітники обирали на секретарські посади своїх же кращих людей. Їм тут не давали збюрократитися, запаніти, бо весь ти — на очах. Інша річ — нагорі. Думка моя така: якщо допустили катавасію, нехай беруть гріх на свою душу. Треба кожну людину оцінювати за її ділами, тоді вже все валити в одну купу.

— Хто ваші батьки, хто ваша дружина, діти?

— Батько й мати були колгоспниками, з Тарасівки Пологівського району. Звідти родом і я. Моя мама рано померла. Батько, одружившись, возив нас на Кубань, а тяжкого 1938 року знову вернулися в рідні краї, у передмісті райцентру Пологи придбали землянку, там я й ріс... Дружина за спеціальністю технік-плановик. Не працює. І все через мене. Та я не був би Кравчуном, якби просив, щоб її не скорочували тоді, коли скорочують десятками і сотнями інших (вона працювала в одному з НДІ). Взагалі, в нашій сім'ї діє жорстке правило: «Не користуйтеся тим, що я Кравчун!». Крутувато, розумію, але інакше чинити не маю права. Діти? Дві доньки закінчили той же факультет, що і я, мають спеціальність конструкторів. Працюють на «АвтоЗАЗі». Син — студент машинобудівного інституту.

— В одному з інтерв'ю ви гостро висловилися про підлабузників...

— Страх як не люблю таких людей. Коли чоловік нещирий, із шкіри пнеться, щоб прислужитися,— терпіти не можу. Адже скільки шкоди від цього. Вважаю: ото що зрадник, що підлабузник — два чоботи пара.

— З висоти сьогодення добре видно, наскільки вчорашня система пройнята була брехнею і підлабузництвом.

— Це одна з причин того, що система впала, мов підточене дерево, бо такі явища не присікали, а часто навіть заохочували. Я визнаю діловий стиль керівництва і взаємостосунків. Ніколи не потурав донощикам, адже вони, як правило, нездари і кар'єристи. Кар'єристи ж здатні створювати лише видимість роботи, імітацію, а толку з них нема.

— Але у вас і чимало справжніх друзів?

— Друзів у нас багато. Та постійно збираємося посидіти, погомоніти у складі 4—5 сімей. І я радий, що зійшлися ми ще замолоду, як кажуть, на рівних, і ніхто ніякої вигоди з нашого знайомства не домагався.

— Давно бували в рідних місцях?

— Восени. Побував на кладовищі. Сумно, що немає батька. Сумно, що закладений і викоханий ним сад біля нашої колишньої хати стоїть без доброго господаря. Сумно, що економічна криза вдарила село. Кому-кому, а селу діставалося завжди... Чим можу, намагаюся сприяти землякам. Ось захирілий заводик у Пологах узяли, налагоджуємо там випуск товарів народного вжитку. Станцію техобслуговування треба довести до ладу. Не цураюся.

— Даруйте, але всі ми колись станемо пенсіонерами. Більшість високих керівників, виходячи на заслужений відпочинок, готують собі «Волги», «дев'ятки» тощо. Чи візьмете ви «Таврію», як кажуть, для дому, для дачі?

— Хм, а я вже четвертий рік воджу «Таврію». Є в мене «Волги», «БМВ» — то службовий транспорт, представницький. По заводу та у справах по місту мотаюся на «Таврії».

— Дякую за відповіді, рівної дороги вашим легковикам!

— Дякую.

Інтерв'ю взяв Олександр МИХАЙЛЮТА.

(Закінчення. Поч. див. у № 20 і № 26).

ІНФОРМАЦІЯ
ПРО ВИПУСК АКЦІЙ (ПРОСПЕКТ ЕМІСІЇ) АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА НАЦІОНАЛЬНИЙ ІНВЕСТИЦІЙНИЙ ФОНД
«ОМЕТА-XXI СТОЛІТТЯ»

I. Основні дані про емітента

1. Національний інвестиційний фонд «ОМЕТА-ХХ1 СТОЛІТТЯ» (надалі — «Фонд») заснований 21 грудня 1992 року як акціонерне товариство відкритого типу.

2. Акції Фонду підлягають обігу на ринку цінних паперів.

3. Юридична адреса Фонду: 254054, МСП, м. Київ вул. Менжинського, 30.

4. Офіційним представником Фонду є Акціонерне товариство «ОМЕТА trust»

II. Напрями інвестиційної діяльності

5. До основних напрямів діяльності Фонду належать: — мобілізація та ефективне вкладення вільних коштів громадян та юридичних осіб в перспективні галузі народного господарства: промисловість, будівництво, сільське господарство, а також в інші види матеріальних та фінансових активів:

— фінансування програм, спрямованих на відродження національної економіки України;

— інвестування перспективних програм, спрямованих на найшвидший вихід України з економічної кризи;

— акумуляція приватизаційних коштів громадян та обмін їх на цінні папери власного випуску;

— інвестування коштів у короткострокові грошові зобов'язання, акції і облігації вітчизняних та іноземних компаній, в паї та нерухомість, інші активи.

6. Фонд самостійно здійснює зовнішньоекономічну діяльність, тобто діяльність його як учасника зовнішньоекономічних зв'язків, побудовану на взаємовідносинах з іноземними суб'єктами господарської діяльності як на території України, так і за її межами.

III. Інвестиційна політика фонду

7. Основною метою здійснення інвестицій є забезпечення доходності вкладень та приріст вкладених коштів.

8. З метою одержання високого та сталого доходу, надійного вкладення залучених коштів, підтримки їх ліквідності Фонд здійснює інвестиції в короткострокові грошові зобов'язання, в тому числі в депозитні сертифікати, строкові депозити, банківські векселі національних та іноземних компаній, інші короткострокові зобов'язання з плаваючою чи гнучкою процентною ставкою, а також акції і облігації вітчизняних та іноземних підприємств об'єкти приватизації, а паї та нерухомість, інші активи.

9. Фонд не має права:

— здійснювати інші види інвестицій, крім як інвестування в цінні папери, гроші та дебіторську заборгованість, яка є результатом продажу цінних паперів відповідно до звичайних розрахунків;

— випускати боргові зобов'язання;

— випускати облігації, привілейовані акції та інші грошові зобов'язання, власники яких отримують переважне право на майно Фонду порівняно з власниками простих акцій;

— займатися представницькими операціями з цінними паперами;

— набувати і мати в своїх активах цінні папери інших інвестиційних чи пайових фондів.

IV. Відомості про випуск цінних паперів

10. Рішення здійснити випуск цінних паперів було прийняте 21 грудня 1992 року зборами засновників (протокол N 1).

11. Первинний розмір емісії становить 400 (чотириста) млн.крб.

12. Цією інформацією оголошується випуск простих іменних акцій у кількості 400 (чотириста) тис. шт., номінальною вартістю 1000 (одна тисяча) крб. кожна. Акції випускаються однією серією АА з порядковими номерами від 000 001 до 400 000 включно.

13. Акції реалізуються за курсовою вартістю, виходячи з попиту та пропозиції.

14. Початок розповсюдження акцій — 1 лютого 1993 року.

15. Дата закінчення продажу акцій — 31 липня 1993 року.

16. Продаж акцій Фонду на первинному ринку цінних паперів здійснюється виключно інвестиційним керуючим Фонду — АТ «ОМЕТА trust» та його філіями, а також агентствами ТОВ «ОМЕТА business»

V. Відомості про засновників фонду

17. Серед засновників Фонду акціонерні товариства «ОМЕТА inster», ОМЕТА trust", товариство з обмеженою відповідальністю «ОМЕТА business», спільне українсько-американьске підприємство «Динамо-Атлантік», київський комерційний центр »Славутич", Господарська асоціація «Проммонтаж», науково-виробниче об'єднання кооперативів «АРЕАЛ», торговий дім «ВЕМА», міжнародна адвокатська компанія «ВІМ», орендне підприємство «Київсоюзшляхпроект', газета »Закон і бізнес"", газета «Киевские ведомости» та інші.

VI. Органи управління фонду

18. Органами управління Фонду є:

— Загальні збори (конференція) акціонерів;

— Спостережна Рада;

— Правління;

Інвестиційний керуючий;

— Ревізійна комісія.

19. Вищий орган управління Фонду — Загальні збори (конференція) акціонерів, у яких беруть участь всі акціонери. У період між загальними зборами вищим органом управління Фонду є Спостережна Рада.

VII. Відомості про інвестиційного керуючого фонду

Інвестиційним керуючим Фонду є АТ «ОМЕТА trust», що засноване акціонерним товариством «ОМЕТА]nster» та товариством з обмеженою відповідальністю «ОМЕТА business», АТ «ОМЕТА trust», засноване 12 серпня 1992 року, зареєстроване 26 серпня 1992 року (реєстраційний номер 0091-2358-АТ).

21. АТ «ОМЕТА trust» є юридичною особою, має свій баланс, розрахунковий рахунок N 1467302 в Шевченківському відділенні УСБ м.Києва, МФО 322089.

22. АТ «ОМЕТА trust» має дозвіл N 57 від 12.10.1992 року, виданий Мінфіном України на здійснення операцій з цінними паперами, а також ліцензією Фонду державного майна України на здійснення посередницької діяльності в приватизації майна державних підприємств N 5 від 01 грудня 1992 року.

VIII. Відомості про незалежного аудитора фонду

23. Незалежним аудитором фонду є фірма «Зовнішінформаудит». Юридична адреса: м. Київ, вул. Р.Люксембург, 30.

IX. Додаткові відомості

24. У зв'язку з тим, що Фонд заснований в грудні 1992 року, бухгалтерських балансів, рахунків, доходів та збитків на час оголошення передплати не має.

25. Кредиторської заборгованності на час випуску акцій Фонд не має.

26. Адміністративні та економічні санкції державними органами не накладалися.

OMETA fund

X. Відомості для акціонерів

27. У процесі розміщення акції продаються як юридичним, так і фізичним особам з оплатою готівкою та за безготівковим розрахунком.

28. Акції Фонду можуть оплачуватися за рахунок грошових коштів, приватизаційних паперів та за рахунок коштів, що перебувають на спеціалізованих приватизаційних рахунках.

29. Акції можуть оплачуватись у іноземній валюті за курсовою вартістю, враховуючи те, що номінальна вартість акції еквівалентна 10 (десяти) доларам США. Виплата дивідендів здійснюється також в іноземній валюті.

30. Особи, що бажають придбати акції, повинні оплатити їх вартість за курсом на рахунок Інвестиційного керуючого, після чого з ними укладається договір і видається письмове зобов'язання про продаж відповідної кількості акцій.

31. Обмін письмових зобов'язань на акції аб сертифікати акцій здійснюється протягом 45 днів після проведення загальних зборів (конференції) акціонерів у порядку, передбаченому Статутом.

32. Кожний акціонер має право брати участь у зборах (конференціях) акціонерів персонально або через уповноваженого представника.

33. Право голосу на зборах (конференціях) акціонерів надає пакет з 50 (п'ятдесяти) акцій.

34. Кожний акціонер має право на отримання дивідендів та в разі ліквідації Фонду відповідної частини його чистих активів, пропорційно кількості акцій, якими володіє акціонер.

35. Дивіденди виплачуються за підсумками фінансового року не пізніше одного місяця післ проведення чергової конференції акціонерів (крім дивідендів по акціях, оплачених за рахунок приватизаційних коштів).

36. За рішенням Правління виплата дивідендів може здійснюватися двічі на рік.

37. Дивіденди нараховуються лише на повністю оплачені акції.

38. Дивіденди виплачуються за місцезнаходженням емітента. Несплачені суми депонуються на рахунку Депозитарію Фонду.

39. Додаткова інформація про емітента та випуск акцій може бути отримана за адресою: м.Київ, вул. Менжинського, 30, тел. 216-88-80 і 216-88-38.

XI. Фактори ризику в діяльності емітента

Особи, які бажають стати акціонерами АТ «Національний Інвестиційний Фонд »ОМЕТА — XXI СТОЛІТТЯ", повинні враховувати фактори ризику, які можуть привести до зниження рівня дивідендів:

— негативні зміни у податковій політиці уряду щодо фінансових посередників;

— гальмування процесу приватизації та акціонування майна державних підприємств.

Акції можна придбати за адресою:

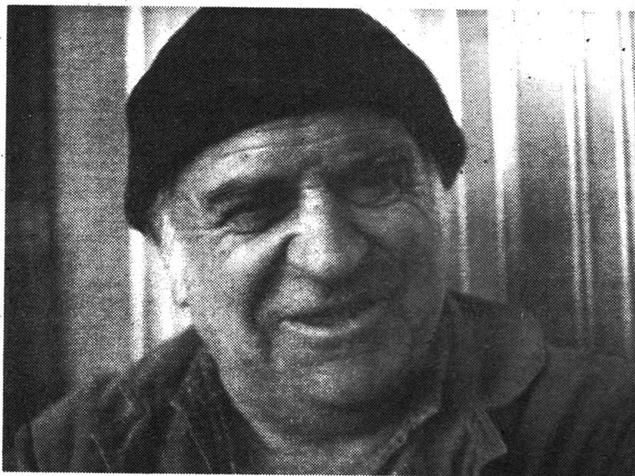
м.Київ, вул.Менжинського, 30, 4-й поверх, к.42. Тел. 216-88-38.

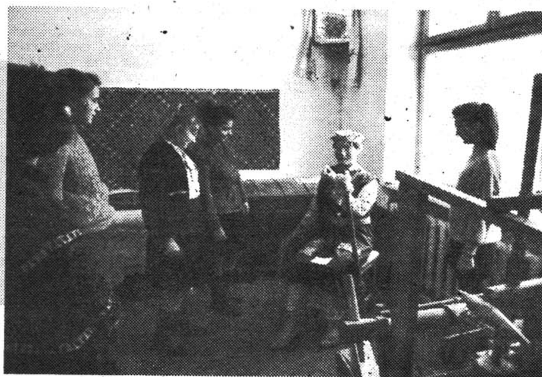
м.Київ, Кудрявський спуск, 2, тел.212-11-52, а також у філіях АО «ОМЕТА trust» в обласних центрах та інших містах України.

Інвестиційний керуючий фонду

Президент АО «ОМЕТА trust»

О. КАВАНСЬКИЙ

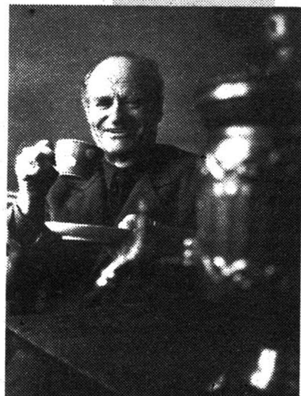

Іван Райчо - пенсіонер, але працює слюсарем у місцевому автопідприємстві.

У музеї болгарської культури і побуту.

Майже піввіку працює головою місцевого споживчого об'єднання Афанасій Серебрич.

Єднає Дружество людей

За останні роки це невеличке колись селище майже злилось з індустріальним Миколаєвом, але щиро пильнує свою самобутність. І не тільки тому, що Тернівка — майже ровесниця самого обласного центру, відзначила нещодавно своє 200-річчя... Вона традиційно вважалася болгарським поселенням. І,незважаючи ні на що,людям тут вдалося зберегти звичаї,традиції,сам дух культури предків.

Хоча болгари на сьогодні становлять всього третину жителів селища, останнім часом тут дуже багато зроблено для відродження болгарської культури, розвитку національної самосвідомості. Ще три роки тому в Тернівці було створено Дружество болгарської культури імені Христо Ботєва, засновником якого виступило Миколаївське обласне відділення фонду культури. Спочатку весь «актив» Дружества складався переважно з літніх людей,які не забули ні своєї мови. ні свого родоводу.Але потім і молодь все більше почала прихилятися до всіх справ Дружества,а вже нині не лише самі болгари сприяють його діяльності.

Болгарську мову тут можна почути сьогодні скрізь — від шкільного класу до сесії селищної Ради, від селищного музею, де любовно представлено історію цієї невеличкої часточки болгарського народу, до сучасної школи мистецтв.

Як свідчить статистика, представники 26 національностей проживають нині у Тернівці.Але навіть при тому,що болгари є серед них меншістю,ніхто тут — ні українці,ні росіяни — не піддають ані найменшому сумніву здавна усталеного: Тернівка — селище болгарське. Та й справді, як не шанувати людей,котрі через два століття пронесли,зберегли і відроджують свою самобутність. На своїй землі. Як не поважати Дружество,що стільки робить для того,аби люди жили в мирі і дружбі...

М.БАРАНОВ.

Миколаївська область.

У класі образотворчого мистецтва завжди творчий настрій.

Концертмейстер школи мистецтв Тамара Бородіна.

Фото О.КРЕМКА.

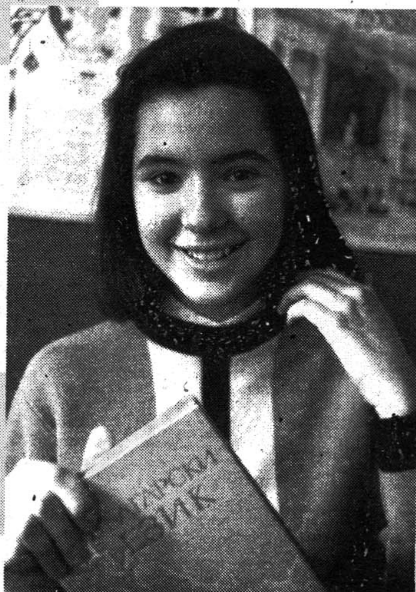
Бібліотекар Зоя Вронська із школярами у відділі болгарської літератури.

Біля пам'ятника першому голові тернівського комнезаму Никанору Іванову.

Вироби учнів класу образотворчого мистецтва тернівської школи мистецтв.

Учениця восьмого класу Олена Торопигіна.

Експрес-інформація

ОФІЦІЙНО І КОНКРЕТНО

Проблеми, пов'язані з врегулюванням конфлікту в Абхазії, встановленням міцного миру в Цхінвальському регіоні, обговорювали 18 лютого під час одноденного візиту до Тбілісі голова Ради Національностей Верховної Ради Росії Р. Абдулатипов і віце-прем'єр С. Шахрай з прем'єр-міністром Грузії Т. Сігуа та спікером парламенту В. Гогуадзе. Грузинська сторона висунула умову: з північного Кавказу, передусім з регіону осетино-інгуського конфлікту, до Грузії можуть повернутися тільки ті осетини-біженці, які виїхали туди після початку міжнаціональних сутичок у Південній Осетії. Грузія порушила також питання щодо невиконання Росією домовленостей про виведення з селища Ешери російської військової частини, повідомляє «Іпринда—Подія».

ВІЗИТ БУВ КОРИСНИЙ

Завершив відвідини Об'єднаних Арабських Eмiратів міністр оборони Російської Федерації П. Грачов, який мав серію офіційних зустрічей з політичним і військовим керівництвом еміратів. Він очолював в Абу-Дабі офіційну делегацію Росії на міжнародній виставці оборонних озброєнь «Айдекс-93».

П. Грачов розцінив цей візит як корисний, який відкрив нові сприятливі перспективи. Йдеться, насамперед, про продаж російської зброї ОАЕ і деяким іншим країнам регіону.

АМЕРИКА ВІТАЄ

За розширення співробітництва між США і Білоруссю висловився державний секретар Сполучених Штатів У. Крістофер. У листі на ім'я міністра закордонних справ Білорусі П. Кравченка держсекретар привітав рішення білоруського парламенту ратифікувати Договір про обмеження і скорочення стратегічних наступальних озброєнь, Лісабонського протоколу до нього, а також приєднатися до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї.

НА ТРИ ДНІ

продовжила строк ультиматуму опозиційному угрупованню УНІТА спільна військово-політична комісія у справах Анголи у складі США, Росії і Португалії. Вимоги передбачають негайне припинення вогню і повернення УНІТА за стіл переговорів з урядом. Члени комісії розглядають також можливість подання іноземної військової допомоги Луанді.

ЗІБРАЛИСЯ ЯК НЕЗАЛЕЖНІ

Зустріч представників інформаційних агенцій Вірменії, Білорусі, Росії, Казахстану, Молдови, Туркменистану, Таджикистану й України відкрилася у Москві. Її учасники обговорюють питання обміну достовірною інформацією стосовно процесів, які відбуваються у нових суверенних державах, збереження і розвитку єдиного інформаційного простору на засадах рівноправ'я партнерів.

ПОТАЛАНИЛО БІЖЕНЦЯМ

Гуманітарну допомогу Азербайджану на три мільйони доларів вирішив подати верховний комісаріат ООН у справах біженців. Куплені на ці гроші товари буде розподілено, як запевняє МЗС республіки, серед 60 тисяч азербайджанських біженців.

За повідомленнями наших власних кореспондентів та зарубіжних інформагентств.

Подія тижня: коментар спецкора відділу зарубіжної інформації

ВИХІД Є — ПОСТУПИТИСЯ

У середу виповнилося два місяці відтоді, як ізраїльські власті вислали до Південного Лівану понад 400 палестинців з окупованих територій. У зв'язку з цією датою, а також, очевидно, з нагоди візиту на Близький Схід держсекретаря США У. Крістофера, що розпочався також 17 лютого, вигнанці організували марш протесту з вимогами до Тель-Авіва безвідкладно повернути їх усіх додому разом.

Нагадаю, палестинців з «контрольованих територій» депортували через їхню причетність до екстремістських угруповань «Хамас» і «Аль-Джихад аль-Ісламі». Останні відповідальні за чимало терористичних актів проти ізраїльських поселенців на Західному березі ріки Йордан та секторі Газа.

Саме цей крок прем'єра Ізраїлю І. Рабина нині продовжує чинити перешкоди на шляху просування близькосхідного мирного процесу. Такий стан справ, безумовно, непокоїть і Сполучені Штати, вірного політичного союзника Ізраїлю. США, як відомо, проголосували за резолюцію 799 Ради Безпеки ООН. Вона вимагає від Ізраїлю повернути додому всіх депортованих палестинців. Однак цей документ не передбачає конкретних дійових санкцій проти Тель-Авіва. А тепер зусиллями власної дипломатії, використавши свій вплив на світовій політичній арені, Сполучені Штати переконали Раду Безпеки ООН не вживати наступних жорсткіших заходів проти Ізраїлю. Вашингтон продовжує наполягати на дипломатичних шляхах розв'язання палестинської проблеми. Цю позицію Білий дім зайняв, як на мене, усвідомлюючи, з одного боку, що за такої ситуації палестинська делегація (на мирній конференції), напевне, не сяде за стіл переговорів, але з другого — сподіваючись, що на це погодяться інші учасники близькосхідного мирного процесу.

У такій надзвичайно складній ситуації і розпочався візит У. Крістофера до Сирії, Єгипту, Саудівської Аравії, Йорданії, Кувейту та Ізраїлю. Напередодні подорожі глава американського держдепартаменту заявив, що не очікує від зустрічей з керівниками згаданих держав вагомих результатів щодо відновлення арабо-ізраїльських переговорів. Він лише висловив бажання скласти «деяку уяву» про ситуацію в регіоні і, зокрема, — про позиції палестинців та їх союзників після конкретних дій США у справі пом'якшення конфлікту і компромісів, що їх раніше запропонував Ізраїль.

Втім під час подорожі на Крістофера чекає також інший комплекс проблем. Як відомо, Білий дім нещодавно однозначно висловився стосовно своєї політики щодо Іраку. Вона полягатиме в жорсткому додержанні Сполученими Штатами всіх резолюцій Ради Безпеки до Багдада. І тут постає дилема: як США можуть домагатися продовження санкцій проти режиму Саддама Хусейна, уникнувши звинувачень у проведенні політики так званих «подвійних стандартів»? Чи вдасться У. Крістоферу пояснити цей феномен принаймні потенційним іракським союзникам? Тут, напевне, допомогу своєму заокеанському партнеру має надати сам Ізраїль, який, природно, не хоче «ставити на карту» свої відносини з Вашингтоном. Отже, Тель-Авів має піти на черговий, але дійовий компроміс щодо повернення депортованих. Це, на мою думку, єдиний чинник, що може зрушити з мертвої точки процес мирних переговорів, а отже, і принести перший політичний успіх новій американській адміністрації.

Артем ПРОХОРЕНКО.

Презентація

Вкрай важливо, коли про тебе пишуть не зі слів третіх осіб, а на основі того, що знають тебе безпосередньо. Особливо це стосується явищ, з якими світ знайомиться вперше, коли потрібно сформувати свій образ на міжнародному рівні: чи то йдеться про людину, чи то про державу. Можна наводити безліч прикладів, коли західні засоби масової інформації вміщували повідомлення про молоду Українську державу, які, судячи з їх змісту, переказані вже не одними, часто неправдивими, вустами. Зрозуміло, комусь такі матеріали були лише на руку. Отож, щоб нарешті позбавитися «послуг» цього «зіпсованого телефону», світові інформаційні агентства, газети і журнали засновують в Україні власні представництва.

На знімку: днями в Києві відкрився корпункт впливового німецького журналу «Шпігель». На урочистості до української столиці прибули засновник і видавець часопису Р. Аугштайн і головний редактор В. Каден. Господаркою нового корпункту стала молода німецька журналістка Мартіна Хельмеріх. Бажаємо нашим колегам об'єктивного висвітлення подій в Україні на вашу і нашу користь.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Реалії

УСЕ ЩЕ ХОЧУТЬ БУТИ СТАРШИМИ

З Китайської Народної Республіки повернувся заступник начальника УВС Херсонської області Володимир Лікунов. З групою офіцерів він відвідав місто Хайлар, де за дорученням свого відомства вивчав ринок збуту товарів, які виробляють у виправних колоніях.

Володимир Михайлович повідомив, що китайці радо зустрічали «украйошів» (так по-дружньому вони називають українських гостей і партнерів) на митниці, прикордонній заставі, у місті Хайларі. Формальності з перевіркою документів на в'їзд у країну зайняли буквально кілька секунд. Компанія з продажу сільськогосподарських товарів, яка приймала посланців з України, щедро поділилася інформацією про свою діяльність, показала склади, заповнені продукцією. Намічено укласти договір про ділове співробітництво.

Зате гіркий присмак залишився від зустрічі з російськими чиновниками на кордоні у Забайкальську. За словами Лікунова, ледь побачивши паспорти зі штампом «Громадянин України», ті почали демонструвати свою неприязнь до «самостійників», обурюватися тим, що «хохлы хотят забрать Черноморский флот». Причому всі, з ким змушені були контактувати наші офіцери, говорили одні й ті самі фрази. Службовці чинили перешкоди з наданням дозволу на виїзд, відсилали автобус до іншого пункту контролю, якого нібито спеціально створили для пропуску українців та представників інших республік колишнього Союзу. Лише тоді, коли Лікунов присоромив одного з прикордонних начальників, який мав нижче звання, але поводився зухвало, той неохоче дав команду пропустити автобус.

«Ось і виходить,— сумно жартували наші офіцери,— що «украйошам» раді в Китаї, а братам-українцям у Росії — ні». Втім, вони при цьому висловили надію, що кілька чиновників із Забайкальська — ще не вся Росія.

Іван КАЛИНИЧЕНКО.

Подробиці

Це лише початок

Президент Сполучених Штатів Америки Білл Клінтон представив на спільному засіданні палат конгресу країни свою економічну програму.

Згідно з нею, глава американської держави поставив перед собою чотири основні завдання: припинити спад в економіці, створити нові робочі місця і підвищити рівень доходів американців; перейти від слів (натяк на попередню адміністрацію) до діла; значно скоротити дефіцит федерального бюджету; заслужити довір'я американського народу.

Що стосується першого, то план Президента передбачає коротко- та довгострокові інвестиції в провідні галузі економіки, що має привести, зокрема, і до створення нових робочих місць. Скорочення бюджетного дефіциту намічається за рахунок зменшення витрат і збільшення податків. Б. Клінтон має намір також значно скоротити оборонні витрати. Ці та інші заходи мають дати економію сотень мільярдів доларів.

Звичайно, простих громадян цікавлять передусім податки. Про їх майбутнє підвищення вони дізналися за багато днів до оголошення президентського плану. Саме тому нова адміністрація влаштувала напередодні кампанію, яка мала довести, що на жертви йдуть не лише прості американці. Згадаймо хоча б оголошення про скорочення персоналу федеральних відомств, в тому числі Білого дому, скасування багатьох привілеїв високопоставлених чиновників, покладення більшої частини податкового тягаря на тих, хто одержує понад 100 тисяч доларів на рік, тощо. Але, на думку окремих американських засобів масової інформації, створити сприятливу атмосферу для схвалення нової економічної стратегії, насамперед у конгресі, Б. Клінтону не вдалося.

А що ж політичні опоненти Президента-демократа — республіканці? Вони відразу виступили з різкою критикою нової економічної програми. Однією з підстав для цього (крім податків) стала, за виразами їхніх лідерів у конгресі, нечіткість багатьох положень плану. Крім того, є пункти, які дуже важко узгодити між собою. Наприклад, якщо взяти два основних завдання — скорочення бюджетного дефіциту і створення робочих місць — то для першого треба більше зборів у скарбницю, а для другого — більше бюджетних витрат. Як відомо, гнатися за двома зайцями дуже важко...

На думку деяких сенаторів-демократів, план Б. Клінтона — лише відправна точка для тривалої політичної боротьби з республіканцями. Тому без коректив, напевно, не обійдеться.

Олексій ЄВСІКОВ.

На зв'язку Оттава

Лояльна, впливова, амбіційна...

На початку року Прем'єр-міністр Канади Брайан Малруні провів певні перестановки в уряді, в результаті яких 10 членів парламенту від правлячої консервативної партії отримали нові призначення.

Федеральному міністру юстиції Кім Кемпбелл запропоновано портфель міністра оборони. Вона замінить на цьому посту Марселя Массе, який подав у відставку. Таким чином, 45-ти річна К. Кемпбелл, депутат парламенту з Ванкувера, в минулому юрист, викладач політичної філософії, зайняла одне з найбільш політично вагомих міністерських крісел в уряді консерваторів, стала першою в Канаді й НАТО жінкою-міністром оборони. Чи є це для неї новою сходинкою «на гору?» За три роки перебування на посту міністра юстиції Кім Кемпбелл набула репутацію реформатора, виступаючи за широку участь громадськості в творенні політичного процесу. Фахівці оцінюють її як «одну з найяскравіших фігур серед політиків усіх федеральних партій». Але чи не підрізає їй крила» у передвиборчій боротьбі за позицію лідера в консервативній партії нове призначення? Сама міністр оборони, здається, задоволена своїм становищем і підкреслює свою прихильність до Б. Малруні: «Прем'єр повинен бути переконаний, що ми працюватимемо добре».

Прогнозуючи розвиток передвиборних баталій в Канаді, спостерігачі підкреслюють, що Б. Малруні будуватиме свою передвиборну платформу, спираючись на підтримку з боку міністерства, очолюваного К. Кемпбелл, і міністерства закордонних справ, очолюваного також жінкою — Б. Макдугал. Ці міністерства мають виробити нову лінію міжнародної політики Канади, яка б врахувала зростаюче невдоволення жителів країни величезними витратами на підготовку, оснащення і утримання канадських миротворчих формувань в «гарячих» точках світу. Зміна пріоритетів в оборонній і міжнародній політиці Канади на користь зміщення внутрішнього економічного становища країни та виходу її з затяжної кризи, мала б підсилити перед виборами довіру канадців до консерваторів, яка суттєво похитнулася за останні роки.

Пані Кемпбелл, в одному з своїх перших виступів у новій ролі проголосила, що прагнутиме проводити докорінні зміни у своєму міністерстві, які б сприяли процесові ядерного роззброєння і робили світ безпечнішим. В цьому вона вбачає привабливість свого становища як міністра, оскільки «вперше в житті матиме змогу реально впливати на незворотність процесу нерозповсюдження ядерної зброї». Поки не відомо, чи встигне К. Кемпбелл щось змінити в міністерстві оборони ще до початку передвиборної лихоманки.

Перестановки в Кабінеті міністрів на початку цього року для багатьох залишилися нерозгаданими. Прем'єр-міністр обіцяє нові, ще більші зміни напередодні виборів. Тут це називають «припливом нової крові», в якому канадське суспільство відчуває велику потребу. Можливо, Канада, незадовго, стане свідком зміни лідера в уряді консерваторів, який і представлятиме цю партію на майбутніх виборах. Якщо говорити про лідерство, то, як зауважив один з парламентських журналістів, «Кім Кемпбелл готова до цього».

Сама ж міністр оборони стверджує, що була б щаслива, якби Б. Малруні залишився. «У прем'єра не повинно бути сумнівів щодо моєї лояльності». Але, як зазначають спеціалісти, Малруні не повинен мати сумнівів щодо її амбіцій.

Анатолій НІКУЛА,
спеціальний кореспондент «Голосу України».

Ситуації

Терміново потрібен... кат

15 чоловік засуджено Верховним Судом Молдови до вищої міри покарання. Вирок не можуть бути виконаний через відсутність у республіці власного ката і місця страти.

Раніше, за словами заступника голови Верховного Суду Молдови, коли був Союз, вирок виконували у Львові і Сочі. Нині ці міста належать до інших держав, де чинні свої закони і виконуються свої вироки.

Прокурор Молдови Д. Постован пояснив ситуацію, що склалася, як «укрaй негуманну», зазначивши, що «Міністерство внутрішніх справ республіки намагається знайти вихід із становища, хоч це і не так просто».

Поки МВС Молдови шукає виходу, засуджені до страти в'язні, які чекають виконання вироку вже майже впродовж двох років, поступово втрачають розум у відведених для них камерах-одиночках.

Світлана ЧАЛА.

Кишинів.

Отакої!

НЕВДАЛИЙ РОЗИГРАШ

Щоб боротися із злочинцями, треба тренуватися, — вирішили у Каунаській кримінальній поліції і задумали провести навчання щодо арешту терористів.

І от, за попередньою домовленістю з адміністрацією каунаського магазину «Дама», 10 лютого, перед самою обідньою перервою, туди увірвалися «терористи» і, стріляючи холостими патронами, захопили «заложників». Події, здавалося б, розвивалися за заздалегідь підготовленим сценарієм. Але... Хтось з натовпу зівак, увагу яких привернули постріли у магазині, зателефонував до відділу охорони краю і повідомив про напад.

Сміливі охоронці, яких колеги не повідомили про свої плани, поспішили до місця події і, увірвавшись до магазину, відкрили стрілянину... та вже не холостими, а бойовими набоями. Внаслідок цього двоє дістали поранення. Хтозна, якими були б наслідки усієї цієї безглуздої історії, коли б поліцейські виявили більшу влучність у стрільбі. Та й на місці покупців цього магазину навряд чи хтось із нас хотів би опинитися.

Надія ДОРОНІНА.

Вільнюс.

Аргентинський блокнот

XI. ПРОЩАЛЬНЕ ТАНГО

Закінчуємо друкувати цикл матеріалів наших спеціальних кореспондентів під рубрикою «Аргентинський блокнот».

На відстані емоції приглушуються, залишаються спогади. В образах, запахах, кольорах...

Згадується міжнародний фольклорний фестиваль у місті Санта-Фе. Торжество музики, пластики і барв. З усіх континентів з'їхалися до Санта-Фе фольклорні колективи: лунали іспанські кастаньєти й італійська скрипка, перуанські й німецькі мотиви, ритми чилійських аборигенів і російська «Калинка»...

У залі, де відбувався гала-концерт, аргентинці, на знак пошани до своїх гостей, виклали вздовж естради з живих гвоздик національні прапори й герби всіх держав.

Завмирали гордо італійці, коли звучав гімн Італії, перуанці, коли линула мелодія їхнього гімну, росіяни, коли оркестр грав російський гімн... Завмирали й ми. Але від прикрощів. Гімн України на міжнародному фестивалі у Санта-Фе, на жаль, не звучав. Хоч як багато можна віддати за цих кілька секунд звучання «Ще не вмерла Україна»! Жоден з українських фольклорних колективів, які були запрошені до участі в аргентинському фестивалі, не зміг знайти коштів для оплати своєї подорожі.

Отож, гала-концерт. Аргентинське танго. На сліпучий паркет вийшла елегантна пара і, купаючись у променях прожекторів, плете мереживо з па. І коли зал втрете викликав зірок на «біс», придивившись, ми впізнали в елегантному партнері — директора Інституту танцю пана Хуго, який, знайомлячись, розчарував нас своєю невиразністю і несолідністю.

А ще згадується зустріч з радником Президента Аргентини з гуманітарних питань пані Мабель Корфієлд. Нас тоді вразила яскрава фотографія в її кабінеті на найпочеснішому місці — Президент Менем, розглядаючи українські вишиванки, розмовляє з чорнобильськими дітьми, які минулого року на запрошення аргентинського уряду побували на медичному обстеженні і оздоровленні в Срібній Країні.

— Я завжди дуже приємно згадую ці зустрічі,— сказала в інтерв'ю нашій газеті пані Корфієлд.— Ми не завжди розуміли мову один одного, але, спілкуючись жестами, емоціями, душею полюбили один одного. Я ніколи не була в Україні, але тепер маю там свою сестру по духу — Тетяну Лисенко.

Пані Лисенко, доцент Київського університету, молода симпатична жінка, очолювала українську «чорнобильську» делегацію.

— Уже перший день нашого перебування в Буенос-Айресі засвідчив прихильність уряду Аргентини до посланців з України. Президент Менем віддав нам для відпочинку свою резиденцію на узбережжі Атлантики. Зовсім протилежне ставлення до себе ми відчули з боку тоді ще радянського посольства — підозрілість, недоброзичливість, проходку в стосунках. Нам забороняли говорити щось про незалежність України, про її плани. Але відчувалося: аргентинці вітають здобуття нами свободи.

Приголомшив нас ще один факт, про який розповів київський професор медицини Ераст Бенішевський, який перебував в Аргентині на гостині:

— Так сталося, що «чорнобильська» делегація прибула до Аргентини під егідою Фонду миру і об'єднала дітей України, Білорусі та Росії. Українська громада запросила її до себе на гостину. Ці відвідини збіглися з річницею смерті моєї мами, і я, за християнським звичаєм, вирішив роздати дітям по кілька песо. Підходжу до однієї дівчинки, а вона дивиться на мене дорослими оченятами і каже: «Дядя, я не могу взять эти деньги, я не умею по-украински говорить, я — не украинка...». Господи, подумалося тоді, до чого ми довели своїх дітей, їхні чисті душі?

Отже, доки «старша сестра» Росія лебідкою пропливає по бальних залах світу, молодша здебільшого відсиджується вдома. Як і належить неповнолітній. Така собі заклопотана хатніми справами Попелюшка. Навряд чи ця аналогія втішить національний гонор. Для «хеппі енду» Попелюшці потрібна фея. А де її взяти у житті, не в казці? Без посольських і консульських зв'язків, як у тісному черевичкові, багато не находишся. Можна перелічити десятки причин, чому цей процес затягується, але гіркота наслідків не посолодшає. Нас не знають, бо ми не знаємося. Аргентинські українці просто приречені на дошкульні запитання своїх співвітчизників: «Якщо Україна незалежна від Росії, чому вона не має в Буенос-Айресі навіть свого представника?» «Справді, чому?» — гнівалися на нас земляки і запевняли в готовності допомагати цій справі матеріально. Ми народжені тут і тому не ставимо наївних запитань. Ми розуміємо, чому наша держава не може одразу відкрити посольства в усіх країнах — від Сполучених Штатів до бананових островів. Але не розуміємо, чому це питання не вирішується в першу чергу в тих державах, де численна діаспора українців. Зокрема, в Аргентині. Тут зволікання з врученням вірчих грамот підриває авторитет української громади в очах суспільства. Зрештою, шкодить самій Україні. Радник Президента з гуманітарних питань пані Мабель Корфієлд ознайомила нас, наприклад, з «чорнобильською програмою» аргентинського уряду. Ми не будемо розповідати про неї детально, лише один штрих: автори програми співпрацювали з посольством Росії. І, звичайно, російські дипломати зуміли довести, що український Чорнобиль найбільше дошкулив їм.

У прес-центрі Президента нас закидали запитаннями про Україну. Особливо цікавилися подіями на Чорноморському флоті. Про позицію України журналісти дізнаються... в російському посольстві. Можна «позаздрити» нашим колегам — їм «пощастило» на джерело «об'єктивної» інформації. Як, до речі, й Україні. І не лише в Південній Америці.

Катерина КІНДРАСЬ,
Людмила КОХАНЕЦЬ,
Валентин ЛАБУНСЬКИЙ,
спеціальні кореспонденти «Голосу України».

Буенос-Айрес.

Культура

ДО НИХ належить і заслужений артист України Петро Полухін. Більш як два десятиліття не розлучається він з гітарою, працює в Київській філармонії. Об'їздив з концертами весь колишній Союз: від Курил до Прибалтики. Виступав і за кордоном. Правда, якось запросили Петра на музичний фестиваль наші сусіди з Братислави. Але із союзного міністерства культури, куди надійшов офіційний папір, відповіли, що такого артиста вони... не знають. Лукавили, як завжди, адже йшлося про музиканта з периферії. Та ще й з української.

А як живеться Петрові Полухіну сьогодні, над чим він працює, що не дає йому спокою! Про це і бесідує з ним оглядач «Голосу України».

ГІТАРА ЗВУЧИТЬ ТИХО

АЛЕ ЧУТИ ЇЇ МЕЛОДІЮ ДАЛЕКО. ЯКЩО ВОНА ПОТРАПЛЯЄ В РУКИ СПРАВЖНЬОГО МУЗИКАНТА

— Знаменитий гітарист Андрес Сеговія на запитання «Коли ви почали грати на гітарі?» відповів: «Ще до того, як народився». Чи можете ви так сказати про себе?

— Ну, по-перше, це жарт, хоч в ньому закладений глибокий зміст. А, по-друге, так міг відповісти тільки справді геніальний музикант, яким і був Сеговія.

А що стосується мене, то взяв я до рук гітару в чотирнадцять років. У пролетарському Луганську. Та й сам виростав після війни у робітничій сім'ї — а в ней, самі знаєте, які то статки були. Отож батько мені виділив двадцять п'ять карбованців, а решту — п'ятдесят — я мусив сам заробити, щоб купити гітару. Потім придбав самонавчитель, бо за уроки в музичній школі треба було платити, і почав вчити ноти, перебирати струнами. Так самотужки і заграв.

До речі, мій батько був категорично проти того, щоб я вступав у музичне училище. «Музиканти — то професія несерйозна, — казав мені. — Одні п'яниці й ловеласи... Ось підеш слюсарем — матимеш надійний шматок хліба».

Те було давно, в середині п'ятдесятих років. Але тепер я все частіше згадую батькові слова. Не знаю, як я матеріально забезпечений у порівнянні із заводським слюсарем, але місячний оклад секретарки міністра культури більший за мій.

Я двадцять років відпрацював на сцені — і живу в гуртожитку, бо не можу заробити стільки, щоб купити собі будинок чи хоча б скромну квартиру. І взагалі все своє життя був прохачем. Ходив до одного міністра, потім — до другого. До третього, очевидно, вже не піду. Бо порушив принцип, від якого ніколи не відступав булгаковський Воланд: нічого в нікого не проси. А ми, артисти — вічні прошаки, більше того — жебраки в нашому суспільстві.

— Але в артистів, наскільки я знаю, ще є планові концерти, за які вони одержують гонорари?

— Були раніше. Але з розвалом імперії концерти припинилися. Порушилися не тільки економічні зв'язки, але й культурні. До того ж у багато разів зросли витрати за проїзд, за проживання в готелі. Отже, артисти, особливо камерні, стали збитковими. На них не заробиш, як на відомих рок-групах чи естрадних співаках.

— І невже немає виходу?

— Чому ж, вихід є: потрібна державна підтримка, потрібні державні дотації. Ніде в світі камерна музика не приносить прибутків. Але від неї не відмовляються, не відмахуються, як у нас. Навпаки — всіляко популяризують, бо від цього безпосередньо залежить культура нації.

— І все ж таки афіші сповіщають про ваш сольний концерт, який відбудеться 28 лютого в залі органної музики у Києві. То що, приємний виняток?

— Вважайте, що так. Але ж то — не гастролі. І ніяких затрат на відрядження не потрібно. Он буквально цими днями мені запропонували дати два концерти в Челябінську, у Росії. Але добиратися туди й назад поїздом, бо літаком дуже накладно. І я відмовився.

Та повернемося до майбутнього київського концерту, про який ви згадали. Він присвячений 100-річчю з дня народження великого іспанського гітариста Андреса Сеговії і складений з творів, які входили до репертуару геніального музиканта, або присвячені йому. З таких як п'єса французького композитора Альберта Руселя «Сеговія».

— А чому ви звернулися саме до Сеговії? Адже були й інші знамениті музиканти, які віртуозно, можна сказати, магічно володіли гітарою.

— Були. Але Андрес Сеговія, як на мене, не має собі рівних. Прізвище іспанського виконавця, якщо хочете, стало синонімом гітари. А концертні програми Андреса Сеговії — величезний духовний потенціал, який завдяки унікальній майстерності гітариста став набутком слухачів у багатьох країнах світу. Своїм геніальним мистецтвом іспанець спростував твердження відомого російського письменника-класика, який писав, що гітара — інструмент фрезерів і кухарок. Саме для Сеговії почали писати свої твори найвідоміші композитори нашого століття. Такі як Віла-Лобос, Тедеско, Тансман, Стравинський, Родріго... Саме розчулений Стравинський після одного з концертів Сеговії сказав музикантові: «Ваша гітара звучить тихо, але чути її далеко».

— До речі, за кілька днів до вашого концерту в Києві відбудеться концерт австрійського музиканта українського походження Левка Вітошинського, який є учнем Сеговії.

— Так, 22 лютого в Києві виступить відомий австрійський музикант Левко Вітошинський — проректор музичної академії в Граці. То була його пропозиція: зіграти концерт пам'яті свого великого вчителя на батьківщині своїх батьків, на що охоче відгукнулася дирекція залу органної музики.

— Отже, є надія, що невдовзі концерти двох музикантів-гітаристів Левка Вітошинського й Петра Полухіна відбудуться у Граці чи навіть в Андалузії, на батьківщині Сеговії?

— Не будемо забігати наперед. Але сподіватися треба. Бо для кого ж тоді жити і творити?

— Іспанія, яка подарувала світові Сеговію, є й батьківщиною гітари. Але цей романтичний інструмент люблять і в Україні. Які перспективи подальшого розвитку гітарної музики у нас? Маю на увазі, звичайно, музикантів-професіоналів.

— На жаль, ще жоден український гітарист, вихований у стінах наших консерваторій, не став переможцем чи навіть лауреатом престижних міжнародних конкурсів. Хоча Україна чи не першою в колишньому Союзі «впустила» гітару в стіни консерваторії і почала готувати професіоналів. Але чомусь «приписали» її до кафедри народних музичних інструментів. Це класичний інструмент — і я про це неодноразово говорив. Але результату ніякого. А саме від цього страждає навчання. Отже, і випускники-гітаристи виходять зі стін консерваторії з низьким професійним рівнем.

Якщо мені не зраджує пам'ять, то в світі написано більше ста концертів для гітари з оркестром. Всі вони розраховані на високий професійний рівень виконання. І якщо ми далі будемо сприймати гітару як «російський народний інструмент», призначений для фрезерів і кухарок, то і надалі не бачити нам європейських лаврів.

Розмову вів Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ.

На знімках: вгорі — Андрес Сеговія; внизу — (зліва направо) Левко Вітошинський і Петро Полухін.

НА ВІЧНІ ЧАСИ ДАРУЮ, ЗАПИСУЮ І ВІДКАЗУЮ...

Історія

Ми не знаємо точної дати її народження. Енциклопедичні довідники сходяться на 1575 році, окремі дослідники називають приблизну дату — середина 70-х років. Була молодшою донькою Василя Гулевича, людини статечної і багатої, який і становище у суспільстві мав значне. Був спершу підстаростою володимирським, а згодом (з 1565 року) — войським, залишався на цій почесній посаді аж до смерті у 1601 році. Гулевичі — відомий рід на Волині. Мали великі маєтки і були знані в суспільстві. Дід Галшки і батько Василя Федір, овдовівши, прийняв духовний сан під іменем Феодосія, був луцьким єпископом. Його п'ять синів теж займали значні посади, Григорій — хорунжий землі Волинської, Роман — підстароста володимирський...

Саме з такого роду, знаного між української шляхти, і походила Єлизавета Гулевич, яку звичніше, йдучи за мовою тогочасних актів, звемо скороченим ім'ям Галшка. І доля її теж була типовою. Молодою (десь близько 1593 року) вийшла вона заміж за молодого сина берестейського каштеляна Адама Потія Христофора. Дивний тут поворот долі — її свекор десь невдовзі по тому приймав сан і став володимирським єпископом Іпатієм, а згодом — одним з фундаторів Берестейської унії 1596 року. Галшці ж судилася інша місія... Шлюб з Христофором був недовгий, знаємо лише, що мали вони дочку Катерину, яку потім Галшка видала заміж за хорунжого оршанського Миколу Млечка. Подальша доля її — у сутінках історії.

Саму Галшку в 1606 році ми бачимо заміжньою за мозирським маршалком Стефаном Лозкою. Походив той, як і Галшка, з родини досить заможної, народився близько 1545 року (був років на тридцять старший за Гулевичівну). З середини 70-х років Стефан стає підчашим київським, а з 1590-го — мозирським маршалком, перебуваючи на цій посаді до смерті в кінці 1617 чи на початку 1618 року. Від їхнього подружжя народився син Михайло (десь близько 1613 року — в актах того року він згадується як «літ не маючий»).

Ще зі шкільних літ пам'ятаємо, що Галшка Гулевичівна стала фундаторкою Київського братства, подарувавши свій двір під монастир. Але акт цей відбувся не так просто. Спробуймо заглибитися в історичні сутінки, щоб висвітлити реальний хід подій. У хрестоматійній фразі для нас немало неясного. Чому раптом виникає цей дар? Чому дарує його жінка, хоча чоловік її на той час був живий? І чому дружина мозирського маршалка дарує маєтності саме для Київського братства?

З останнім розібратися найлегше. Відомо, що Стефан Лозка в похилих літах покинув Мозир (залишаючись формально маршалком, хоча обов'язки ці виконував його родич Йосиф Лозка) і переселився до Києва, всі його справи велися вже в Київському воєводстві, що засвідчено актами. З Києвом він мав давні зв'язки, мав тут і маєтності. Будучи тяжкохворим, зробив розпорядження на випадок своєї смерті. І ось одним із наслідків таких розпоряджень і з'явився в земських книгах воєводства Київського дарчий запис від 14 жовтня 1615 року: «Я, Галшка Гулевичівна, дружина його милості пана Стефана Лозки, маршалка мозирського, з дозволу його милості на все, нижче викладене, будучи здорова тілом і розумом, — явно і добровільно усвідомлюю цим моїм добровільним листом, що я, живучи постійно в давній святій православній вірі східної церкви і палаючи до неї благочестивою ревністю до поширення слави Божої, з любові і прив'язаності до братів моїх — народу Руського і для спасіння душі своєї, з давнього часу намірилася зробити добро для церкви Божої». І далі відомі слова: «На вічні часи даю, дарую, запишу і відказую мій власний спадковий маєток, що користується правами і вольностями шляхетськими, — власний мій двір, в цілому його виді, разом з землею, що одержані від мого мужа у вічний дар і знаходяться у місті Києві... на монастир Патріаршої Ставропігії, також на школу для дітей, як шляхетських, так і міщанських, і на всякий інший спосіб богоугодного життя». Цей фундушевий запис підкріплено підписом Стефана Лозки — видно, за обопільною згодою подружжя робився цей дар, отже обоє таки були однодумцями. В документі визначено межі помістя — між вулицями, що ведуть від ринку (нинішня Контрактова площа) до Дніпра, фактично, все це — територія, що її і займав згодом Братський монастир з академією. Не знаємо, що було в цьому маєтку, в документі він передається просто «з усіма того двору пожитками і належностями», можливо, і якась домова церква, що мала на перших порах задовольняти потреби братства, доки в 1620 році не почали будувати нову.

Зі слів дарчого запису Галшки прояснюється для нас і мотив цього дару. Три причини керували нею — щоб зміцнити православну церкву, щоб добрим діянням очистити душу свою і з любові до народу українського. Українська душа Галшки давала про себе знати, і видно це навіть з того, що обидва відомі нам її власноручні підписи зроблено українською мовою, «рукою власною», хоч під одним документом усі її сучасники підписалися по-польськи, а другий повністю писано польською мовою.

Чому мав таке велике значення дар Гулевичівни для України? Невже щось може змінити дар на монастир невеликого маєтку? Але ці речі, що видаються ніби такими дріб'язковими нам, тоді, на початку XVII століття, мали неабияке значення...

Мало уявляємо собі тогочасну Україну. Вже відійшли в минуле часи державності Київської Русі і відносно сприятливого, віротерпимого життя за великого князівства Литовського. Перебування у складі Польщі поставило під загрозу сам факт існування українського народу — як політично, так і культурно та духовно. Перед українським поспільством у тісній сув'язі постали питання суспільні й культурні — адже треба було захистити як і свої політичні права та вольності, так і власне національне «я». З появою козацтва з'явилася реальна можливість боронити свої права зброєю, але самим мечем свободи не завоюєш. Потрібно було витворити власну інтелігенцію, освічений стан.

А українська культура розвивалася своєрідно. Держави, яка могла б сприяти розвиткові культури, не існувало, тому вона розвивалася самочинно, групуючись у більші чи менші культурні осередки, які об'єднувалися навколо меценатів (як К. Острозький) або православних братств, котрі ставали осередками збереження і примноження української культури. Єдиною фінансовою підтримкою для таких центрів були дари меценатів, як правило, саме тих представників української шляхти, котрі ще дотримували національних звичаїв і православного обряду. Серед тодішніх актів подибуємо чимало таких дарів — відписували маєтки, певні грошові суми. Меценатство стало звичним явищем, його всіляко підтримувала православна церква як справу богоугодну.

Отже, в самому факті дару Гулевичівни не бачимо нічого дивного. Але він допомагає нам відкрити ще одну, майже не досліджену сторінку нашої давньої історії — про роль української жінки в українській історії.

Вони були гордими і незалежними, наші жінки. Активними і освіченими, мали рівні з чоловіками права. Це визнавалося і самими чоловіками. «Вона мені милим товаришем, а не слугою була», — писав один з них у заповіті. Мали можливість вільно розпоряджатися своїм майном і багато хто використовував це з доброчинною метою. Історія зберегла ім'я княжни Гальшки Острозької... Історія зберегла ім'я княжни Чарторийської, що 1596 року фундувала Пересопницький монастир. Історія знаменитої Пересопницької Євангелії пов'язана також з іменем княгині Заславської. Фундаторкою Почаївського монастиря була Ганна Гойська, а Загаєцького, на Крем'янеччині — Раїна Ярмолинська (1626). Звичайно, траплялися серед них і свавільні та войовничі — княгиня Софія Ружинська в 1609 році повела шеститисячне військо на замок князів Корецьких в місті Черемошні і взяла його приступом. Вони не були ідеальними, але вони були живі, з думками і почуттями, тому і залишили по собі пам'ять в історії.

Галшка Гулевичівна — одна з них. Мало знаємо про неї, але ясно, що не була вона тією ідеальною доброчинницею, як її описують С. Плачинда і Ю. Колісниченко в книзі «Неопалима купина». Житомирські та київські актові книги містять у собі й чисельні судові справи, які вона вела щодо маєтків та грунтів, а також і скарги на неї за самовільне захоплення то Рожівського млина, то якогось майна, що перевозилося з одного помістя в друге. Вона сама усвідомлювала свої гріхи, бо в заповіті своєму детально перелічує всі давні борги, які не дуже поспішала за життя віддавати.

Не можемо й перебільшувати її роль у заснуванні Київського братства, як описується в тій же книзі, ніби Галшка разом з Єлисеєм Плетенецьким обдумує всі плани створення братства. Окрім відомого всім дарчого запису, ніде в документах братства ім'я Галшки не згадується. І мав рацію професор С. Голубєв, коли вважав, що цей дар на фундацію Братського монастиря хоч і був безсумнівно, значний, але разом з тим єдиний, ніби випадковий.

Однак, це не применшує значення вчинку. Історія розпорядилася так, що саме в той час починається процес відродження української держави. Гетьман Петро Сагайдачний першим зрозумів, яке велике значення має поєднання сформованої військової сили (а козацька піхота була в ті часи кращою в Європі) з силою духовною. Тому-то він і вступає з усім військом у Київське Богоявленське братство, щоб об'єднати в єдине ціле ті дієздатні чинники, що могли б сформувати українську державність. Київ, у якому життя тільки-но починало відроджуватися, знову ставав центром нації — за історичною традицією ще з часів Київської Русі. Минуть ще роки, і на основі школи братства, на тому ж обійсті Галшки Гулевичівни виникне знаменита в майбутньому Києво-Могилянська академія... Так розпорядилася історія.

А Галшка по смерті чоловіка переселилася на батьківщину — на Волинь, де прожила ще довге життя і, мабуть, не дуже просте. Син її поступово зменшував залишений батьком чималий спадок, не мав якихось визначних здібностей і не займав суспільних посад. На відміну від матері Михайло став уніатом і помер бездітним у березні 1648 року.

...Ми не знаємо точно, коли вона померла. Її заповіт занесено у луцькі гродські книги 31 березня 1642 року, вже по смерті. У заповіті Галшка відписує на Луцьке братство 200 злотих, стільки ж на монастир і п'ятдесят злотих на шпиталь. Заповідала поховати її при Луцькій Хрестовоздвиженській братській церкві. Не думаю, що надгробок її зберігся, адже ще на початку XIX століття церква була зруйнована пожежею, довго стояла в руїнах і лише в кінці століття відбудована, але тлінні останки її десь і досі там, напевне, лежать.

Про Єлизавету Гулевич залишилася пам'ять. Трохи оповита серпанком легенди, трохи ідеалізована. Та й цього вже багато в очах історії, адже скільки імен яскравих особистостей з давніх часів або призабуто, або втрачено назавжди. І хай, може й спорадичним був її дар у тому далекому 1615 році, але він приніс Галшці те, про що кожен може мріяти — ім'я її залишилося назавжди серед тих, хто допомагав українцям стати собою.

Мирослава ШЕВЧУК.

« МЫ РОЖДЕНЫ, ЧТОБ СКАЗКУ СДЕЛАТЬ БЫЛЬЮ...»

«ПРАВЭКС»—БАНК

Тел. 290-30-58; 224-14-98; 224-42-17; 224-55-81
Факс: (044) 224-43-20
Телекс: 631210 ALINA SU

«МИ ЩИРО ЛЮБИМО СВОЇХ КЛІЄНТІВ!»
Голова Ради Банку Л.М.Черновецький

ЯК ЛІКУВАТИ ЦІНОФОБІЮ?

Суботній фейлетон

Подейкують, у психіатрії з'явився новий діагноз — цінофобія. На відміну від інших фобій, ця хвороба останнім часом набула воістину масового поширення.

Симптоми цієї нової пошесті виявити неважко, хоча хворий на цінофобію, з першого погляду, — звичайний чоловік чи жінка. Але варто такому хворому зайти до крамниці й зиркнути на цінники, як у нього починається приступ. Обличчя полотніє, зуби зціплюються, погляд метушливо блукає по напівпорожніх полицях, а тіло тіпається, мов у лихоманці.

Недавно одного хворого на цінофобію було знято з ліхтарного стовпа у центрі Києва. Горлаючи народну пісню «Купила баба коника, а коник без ноги», він жбурляв униз пригорщі карбованцевих купонів і реготав у мегафон. З'ясувалося, цей бідолага биту годину навколішках вмовляв продавщицю гастроному зважити йому аж тридцять чотири грами «Одеської» — на всю премію, а коли та нарешті погодилась, і він пішов платити до каси, ціну на ковбасу підвищили вдвоє...

Правда ж, типовий випадок? Принаймні, згадуючи нині дворічної давності квітневе підвищення цін урядом В. Павлова, і те, як ми тоді обурювалися, народ регоче, ніби над вдалим першоквітневим жартом. А як ми галасували тоді! Автор цих рядків сам не пропустив нагоди поглузувати над улюбленою фразою майбутнього гекачепіста: «Ви багато споживаєте!»

А таки багато ми споживали! Звичайно, у порівнянні з тим, що нині. Бо зараз на зарплату за ту ж саму працю придбаємо хіба що нуль-нуль відсотка від того, на що спромоглися б тоді! І тим більш дивно нам чути вже від рідного українського уряду, що, виявляється, ми знову споживаємо багато! Тому і ціни слід підвищити, бо, мовляв, ринок є ринок.

А добрі дядечки із Заходу, які приїздять давати нам поради, знизують плечима: мовляв, шановні, про який ринок йдеться? От у нас все ясно: фірма, що належить Джонсонові, і завод, що належить Смітсонові, виробляють, приміром, пилососи. Вони — конкуренти і у боротьбі за споживача максимально знижують ціни. А у вас хто з ким конкурує? Завод імені революціонера Пупчука з об'єднанням «Червоний пуховик»? Та вони ж не тільки належать одному власникові — державі, а ще й звітують одному і тому самому міністрові! То про яке ринкове регулювання цін, даруйте, мова?

— Та малося ж на увазі зовсім інше, — знову переконує нас уряд. — Ми лише хотіли зняти держдотації з продуктів харчування. Бо, погодьтеся, нечесно ж було, коли молоко коштувало дешевше мінералки!

І що? Підвищили ціну на молоко у кільканадцять разів і... отетеріло завмерли перед цінниками. Бо якось само собою вийшло, що молоко знову коштує... дешевше мінералки. Оскільки на загальній хвилі «все дорожчає», інші виробники теж задніх не пасли і не забарилися дописати по пару нуликів на цінниках.

І тут навіть у найдемократичніших головах затіпалась командно-адміністративна думка: воно, мовляв, з теоретичного боку, ніби й зле, коли держава втручається в роботу вільного виробника, а з іншого, якщо глянути правді у вічі...

Тим більше, за прикладами далеко ходити не треба. Приміром, Лисичанський содовий завод на початку року вдвічі збільшив ціну на соду кальциновану. Ну, зрозуміло, все подорожчало — і ковбаса, і молоко. Та тут не треба бути хіміком, щоб второпати, що названі продукти навряд чи входять до складу... кальцинованої соди. От і зацікавилася цим обласна держадміністрація. Створена нею експертна комісія встановила: значною мірою нова ціна зумовлена бажанням додатково «зірвати» фактично незароблений прибуток, який лише за перші три тижні січня вилився аж у тридцять сім мільйонів карбованців!

А загалом в Україні, за даними Кабінету міністрів, подібні перевірки лише 733 державних підприємств виявили необгрунтоване завищення цін майже на півтори тисячі найменувань виробів,— загалом на чотири з половиною мільярди купонів!

От вони куди ідуть — наші з вами грошики! А якщо всіх отак перевірити?

І не лише виробників. А й торгівельників, котрі, періодично переоцінюють придбаний ще за старими цінами крам і продають його нам утридорога?

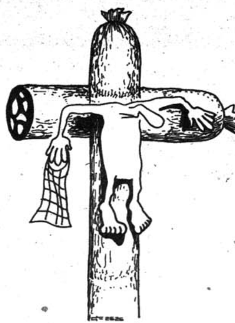
Бо, до речі, навіть у розвинуто-капіталістичній Франції є з цього приводу певні державні обмеження. Один колега-журналіст розповідав, як у паризькому супермаркеті його зацікавили покупці, котрі попри запаморочливий вибір продуктів, подовгу щось вишукували на полицях. Виявилося, вони полюють на консерви, вироблені до підвищення цін, котрі власник просто зобов'язаний продати за старою ціною. Приватний власник!

А у нас, де «все державне, все моє», кому, як не державі і карти в руки?!

Не гуманні заходи? Не ринкові? Не демократичні?! Скажіть-но будь-якому найдемократичнішому американцеві, що, мовляв не гуманно і не по-ринковому власникові втручатися у діяльність свого підприємства, і він вирішить, що ви серйозно захворіли.

І, зрештою, буде не далекий від істини.

Тимофій ПРОКОПЕНКО.

Жарт номера

І все-таки, хто у нас: спекумени чи бізнеслянти!

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Мал. Сергія ФЕДЬКА.

Баєчка

ЗА ЛІСОВИМИ ЗВИЧАЯМИ

Ведмідь розтринькав мед
А вовк поїв овець.
І знову до кошар злодюга заглядає.
Пора б покласти вже
Тим злочинам кінець.
Хай кожен з хижаків
За все відповідає.
— Подать до суду їх! — котилось у гаю,—
Злочинців слід негайно покарати.
Розбійники живуть у нас, як у раю.
Чи довго ще ми будемо мовчати?
Громада лісова кувікала й ревла
І подала петицію до Лева...
Розглянув цар усі оті діла.
І заревів, аж гнулися дерева.
Безладдя більше я не допущу,
Бо спорожнюють пасіки й кошари.
І хоч Ведмідь мій друг, йому я не прощу.
Не обминути нині й йому кари.
Здійснив сердитий Лев обіцянки свої
І покарав злодіїв тих безжально.
Подякував обом за службу у гаю
Й на пенсію відправив персонально...

Василь КРАВЧУК.

Хмельницька область.

МОЖЕ, ВИП'ЄШ ВОДИ?

Побутове

— Зайдемо до мене?

Я погодився.

— Ти, може, голодний? Ні? Я теж недавно повечеряв. Проходь до кімнати. Та не туди, то шафа. Ось двері. Світло не вмикаю, ще видно. Може, вип'єш води?

Я відмовився.

Петро скинув черевики, зняв і шкарпетки.

— Схопиш нежить,— зауважив я,— здоров'я треба берегти.

— Шкарпетки дорожчі,— сказав Петро і підійшов до журнального столика. Знайшов у попільничці недопалок, розкolов вздовж сірника і припалив.

— У тебе, пам'ятаю, лежав ось тут палас...

— Он у кутку. По такому добру товктися...

— Я ледве впізнав тебе на вулиці. Борода, вуса. Як Лев Толстой.

— Не стрижусь, не голюсь. Кіловат електроенергії знаєш скільки коштує?

— То голися безпечною!

— А мило?! Води не хочеш?

Я відмовився.

Петро зняв штани, розправив їх і поклав під матрацом.

— Чого це їх туди?

— Так прасую. Праскою давно не користуюся, дорого обходиться.

— А телевізор?

— Дивився тільки «Поле чудес».

— Отак і ходитимеш в трусах?

—Коли сам у хаті, то і їх знімаю. При гостеві незручно... Води не хочеш?

Я відмовився.

— А де дружина? — питаю.

— У сестри. На вихідні приходить додому. Удвох накладно. Ти ж знаєш, який в неї апетит.

— А Сашко?

— Того давно одвіз до діда в село... Там він може і в дранті ходити і босий.

Я підвівся.

— Ти вже йдеш?

— Так.

— Може, води на дорогу?

Я не відмовився.

Петро клацнув вимикачем, пішов на кухню. Приніс кухлик і вимкнув світло.

— Де ти там?

— Я ось,— відгукнувся.

— Пий.

— За твоє здоров'я. Петре,— підняв я кухлик.— Все ж таки сьогодні тобі п'ятдесят стукнуло.

Яків БРАНИЦЬКИЙ.

Неостанні вісті

Новація

По-новому підійшла до виконання плану касир кінотеатру «Світанок» В. Фурценюк, продаючи по кілька квитків на одне місце.

Поділилася враженнями

Громадянку Бурченко керівництво попросило виступити перед співробітниками відділу й розповісти про турпоїздку до Фінляндії. Зустріч була цікава й корисна: тепер колеги вільно орієнтуються у цінах на товари в дружній країні.

Вік живи...

Дружина В. Пролеснюка часто вчила чоловіка, як йому жити. Наука пішла на користь: тепер В. Пролеснюк живе з іншою жінкою.

У світі слів

Відвідавши гастроном № 15, філолог Буханюк записав з лексикону продавщиці Орхіменко 38 слів, яких немає у жодному тлумачному словнику.

Володимир ПОЛІЩУК.

Кіровоград.

Мал. Володимира ХОРОШЕНКА.

Продовольчі страждання

КОЛЯДА

Місяць тому на Різдво Христове прийшли три хлопчики. Колядники. Просять дозволу заколядувати.

— Колядуйте,— кажу їм,— послухаємо, які колядки ви знаєте.

Хлопчики перезирнулися, поштовхали один одного і нарешті насмілилися.

— Колядую, колядую, ковбасу чую... — почав один.

— Неправильно! — заперечую.— Не може цього бути. Як можна почути ковбасу, коли за місяць перед Різдвом в жодному магазині її зі свічкою і в день не знайти.

Хлопчик похнюпився і замовк.

— Коляд, коляд, колядниця, добра з маком паляниця, а без маку...— продовжив другий.

— Стоп! — зупиняю колядника.— Скільки тобі років? Одинадцять? То хіба ти знаєш, що таке мак? Його вже років вісім, як заборонили сіяти, щоб таких виродків, як макомани, не розводити.

— Тоді я по-іншому,— не розгубився хлопчик,— ось послухайте: коляд, коляд, колядниця, добра з медом паляниця...

— Це вже трохи краще,— кажу йому.— Справді, з медом паляниця добра. Він поки що не визнаний за шкідливий для організму. Тільки де його взяти, коли за кілограм меду на базарі треба віддати всю місячну мінімальну зарплату?..

— Давай ти,— звертаюся до третього.

— Коляд, коляд, колядин, а я в батька один, по коліна кожушок — дайте, дядю, п'ятачок.

— Непогано,— посміхаюся,— тільки не по-сучасному. Давно минули ті часи, коли п'ятачок був чогось вартий. Тепер їх і в обігу нема.

Принишкли колядники, з ноги на ногу переминаються.

— Ну, що ж,— кажу,— хлопці ви гарні, та колядки непідходящі, але то не ваша вина. Спасибі, що завітали. Обдарую вас не копійчаними п'ятаками, а карбованцевими десятками, бо ніяких ласощів до свята дістати не вдалося.

Дав їм по десять купоно-карбованців, а вже потім зметикував: що вони зможуть за них купити, коли теперішні десять карбованців не варті ще недавніх десяти копійок?..

Феодосій ЛУЗАН.

ІНФОРМАЦІЯ

ПРО ПРИВАТИЗАЦІЮ МАЙНА ЛУГАНСЬКОГО ДОСЛІДНО-ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНОГО ЗАВОДУ «ПОШУК», ЩО ПІДЛЯГАЄ ПРОДАЖУ ЗА НЕКОМЕРЦІЙНИМ КОНКУРСОМ

Луганський дослідно-експериментальний завод «Пошук» засновано в 1937 році.

Юридична адреса заводу: 348017, Україна, м. Луганськ, вул. Цимлянська, 2.

Основна продукція заводу — товари народного вжитку: ліжка дитячі двоярусні, обідня група, комплектуючі до меблів.

Обсяг продукції, виробленої за 1992 рік, становить 58655 тис. крб. (за діючими цінами), у тому числі виробництво предметів вжитку (група «Б») — 36341 тис. крб.

Середньоспискова чисельність працівників 156 чоловік. Кількість робочих місць 91, з них 86 в основному виробництві.

На території заводу знаходяться будівлі й споруди, що належать йому: 11 виробничих корпусів та дільниць, що введені в експлуатацію в 1957—1991 роках, інженерно-лабораторний корпус 1966 року забудови, гараж, склади.

Завод розташований на землях, що перебувають у віданні міської Ради народних депутатів міста Луганська.

Визначення конкретних розмірів земельної ділянки, її закріплення за об'єктом приватизації буде здійснено на підставі інвентаризації землі до 20 березня 1993 року.

Фінансові активи заводу за станом на 1 лютого 1993 року становили 22231 тис. крб.; пасиви — 31623 тис. крб.

Рентабельність до собівартості за останні три роки:

1990 рік — 19,9%
1991 рік — 27,8%
1992 рік — 22,1%

Початкова ціна продажу об'єкта — 51 547 тис. крб.

УМОВИ ЕКСПЛУАТАЦІЇ ОБ'ЄКТА

Збереження спеціалізації підприємства, договірних зобов'язань, доведеного Держзамовлення, забезпеченого сировиною й матеріалами, рівня випуску товарів народного споживання в межах 70% до загального обсягу виробництва протягом трьох років.

Оновлення номенклатури, розширення асортименту продукції, що випускається, відповідно до потреб регіону.

Збереження кількості робочих місць.

Розвиток соціальної інфраструктури.

Вживання заходів щодо захисту навколишнього середовища, дотримання екологічних норм:

— забезпечення очищення стічних вод гальванічного виробництва та шкідливих викидів в атмосферу.

Об'єкт не підлягає перепродажу іншим юридичним особам і громадянам без збереження умов, на яких його було придбано, протягом трьох років.

УМОВИ ПРОДАЖУ ОБ'ЄКТА

Фізичні особи, члени товариства покупців при розрахунку за об'єкт обов'язково використовують свої особисті приватизаційні майнові сертифікати.

Сума закладу становить 5155 тис. крб. і перераховується на р/р 001609655 обласної дирекції АК Укрсоцбанку м. Луганська, МФО 304018.

Розрахунок за об'єкт приватизації здійснюється на р/р № 000609904 в Управлінні Національного банку по Києву та Київській області, МФО 321024.

Кінцевий термін прийняття заяв для участі в конкурсі і пропонованих покупцем умов — 13 березня 1993 року.

Ознайомитися з об'єктом приватизації можна з 22 лютого 1993 року по 19 березня 1993 року з 8 до 12 години. Запрошення для попереднього ознайомлення з об'єктом видається Регіональним відділенням Фонду державного майна України по Луганській області за плату, розмір якої становить половину мінімальної заробітної плати і перераховується на р/р № 001609655 в Обласній дирекції АК Укрсоцбанку м. Луганська, МФО 304018.

Конкурс проводиться 20 березня 1993 року о 10 годині за адресою: м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, буд. 3, кімн. 457.

Час роботи служби з організації конкурсу — щоденно з 10 до 13 години, тел. 57-31-70, 52-13-65.

ІНФОРМАЦІЯ

ПРО ПРОДАЖ ЗА КОМЕРЦІЙНИМ КОНКУРСОМ ДЕРЖАВНОГО ПІДПРИЄМСТВА

1. Назва: Державне підприємство — магазин «Донецькі зорі».

2. Місцезнаходження: 348055, м. Луганськ, вул. Титова, 5-а.

3. Обсяг і основна номенклатура продукції:
— товарообіг за 1992 р. — 58620 тис. крб.,
у тому числі:
— продовольча продукція — 48654 тис. крб. (83%),
— промислова продукція — 9966 тис. крб. (17%).

4. Кількість і склад робочих місць: 14 робочих місць у дві зміни — продавці, робітники.

5. Баланс активів і пасивів за станом на 1 лютого 1993 р. — 50614 тис. крб., рентабельність за 1992 р. — 6,5%, у тому числі за 4 місяці після комерціалізації — 7,8%.

6. Дані про будівлі та земельну ділянку, на якій знаходиться об'єкт, умови користування ними: вбудовано-прибудована одноповерхова будівля, побудована в 1975 р., площа 1400 кв. м, земельна ділянка за місцем користування магазину, на правах повного господарського ведення; теплопостачання, енергопостачання, водоканалізація — комунальні.

7. Початкова ціна продажу об'єкта: 55454 тис. крб.

8. Умови продажу об'єкта: фізичні особи, члени товариства покупців при розрахунку за об'єкт обов'язково використовують свої приватизаційні майнові сертифікати.

9. Умови експлуатації об'єкта:

а) збереження профілю та обсягу спеціалізації: овочевий магазин (не менше 70% від загального обсягу реалізації має становити плодоовочева продукція);

б) збереження асортиментного мінімуму плодоовочевої продукції;

в) збереження відділу з обслуговування інвалідів ВВВ, доставки товарів інвалідам I групи додому безплатно й без торговельної націнки;

безплатне обслуговування (постійне забезпечення овочами та фруктами) п'яти сімей одиноких престарілих громадян за рекомендацією Ленінського райсоцзабезу;

г) збереження чисельності трудового колективу;

д) об'єкт не підлягає перепродажу протягом трьох років іншим юридичним та фізичним особам без збереження умов, на яких його було придбано;

е) забезпечення належного зовнішнього вигляду будівлі та санітарного стану прилеглої території.

10. Сума закладу — 5545 тис. крб. перераховується на розрахунковий рахунок № 001609655 в облдирекції АК Укрсоцбанку м. Луганська, МФО 304018.

11. Для розрахунків за придбаний об'єкт відкрито розрахунковий рахунок № 609904 в Управлінні Національного банку м. Києва та Київської області, МФО 321024.

12. Останній термін прийому заяв та пропонованих покупцем умов — 13 березня 1993 року.

13. Час і місце особистого ознайомлення з об'єктом — з 22 лютого 1993 р. по 19 березня 1993 р. з 10 год. до 12 год. та з 16 год. до 18 год. у м. Луганську, вул. Титова, 5-а. Запрошення для попереднього ознайомлення видається регіональним відділенням Фонду держмайна за плату розміром половини мінімальної заробітної плати. Сума оплати перераховується на розрахунковий рахунок № 001609655 в облдирекції АК Укрсоцбанку м. Луганська, МФО 304018.

14. Конкурс проводиться 20 березня 1993 року о 10 годині за адресою:
м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3, кімн. 455.

15. З питань організації конкурсу й ознайомлення з об'єктом звертатися за адресою: м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3, кімн. 338, телефон 52-73-57. Час роботи інформаційної служби з 10 год. до 16 год.

Спілка аудиторів України офіційно повідомляє, що відповідно до чинних законів України заборонено здійснювати аудиторську діяльність службовим особам Міністерства фінансів, Національного банку, Державної податкової інспекції, ревізійних, контрольних, правоохоронних та інших органів державного управління, що мають владні повноваження.

Правління Спілки аудиторів України.

За довідками звертатися:

Київ-25, а/с-217.

Тел.: 265-84-62, 221-75-95, 267-35-02.

ГОЛОС України

ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

РЕДКОЛЕГІЯ: Анатолій ГОРЛОВ, перший заступник головного редактора; Олександр БІЛИК, заступник головного редактора; Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, оглядач, завідуючий відділом культури; Борис СИДОРЕНКО, заступник головного редактора; Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, редактор відділу кореспондентської мережі; Віталій СУДДЯ, відповідальний секретар.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-89-61; 441-89-46; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.

Рукописів не повертаємо.

Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.

За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Індекс 60955.
Загальний тираж 769.353.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9
Зам. 0311033.